దారి దోపిడి?

సికిందర్

ఫ్రాల్ మోగుతున్న ఫోన్ వంక తదేకంగా కొన్ని క్షణాలు చూసి, అప్పుడు రిసీవరెత్తాడు.

"యస్, లాల్ స్పీకింగ్. హూ ఈజ్ దట్ ఎండ్ ప్లీజ్?"

"నేను సుధాకర్‌ని మాట్లాడుతున్నాను. మీరు వెంటనే ఇక్కడికి రావాలి—మా ఇంటికి!"

"దేనికి?"

"దోపిడీ జరిగింది! డబ్బు పోయింది!"

"ఇంట్లోనా?"

"కాదు, కాదు—అన్నయ్యని దోచుకున్నాడు దొంగ! ఊర్నుంచి వస్తోంటే దార్లో ఆపి—దౌర్జన్యం చేసి—ముందు మీరు వెంటనే రండి! ఇక్కడ వివరంగా మాట్లాడుకోవచ్చు."

"పోలీసులకి తెలియజేశారా?"

"లేదు."

"వాళ్ళకి తెలియజేస్తే మంచిదేమో...."

"ఓహ్, అలాగే తెలియజేస్తాను. ముందు మీరు బయలేరండి!"

"ద్రోపిడీ జరిగి ఎంత సేపయింది?"

"అర....ఆగండి, ముప్పావుగంటయింది. సరిగ్గా 10-15కి జరిగింది."

"ఎక్కడ?"

"హాయత్ నగర్ దగ్గర. అన్నయ్య వస్తోంటే కారాపి, దౌర్జన్యంచేసి దోచుకున్నాడు. పావుగంటవరకూ అక్కడ అన్నయ్య తెలివిలేకుండా పడివున్నాడు. లేచి తిన్నగా ఇంటికొచ్చాడు ఇప్పుడిప్పుడే...."

"ఆయన ఎక్కడనించి వస్తున్నాడు?"

"విజయవాడనించి."

"ఐసీ....ఎంత డబ్బు పోయింది?"

"నలభై వేలు."

"ఆయన దొంగ ఆనవాలు చూశాడా?"

"లేదు, చీకటి. వాడు ముక్కుపై వరకు కర్చీఫ్ కట్టుకున్నాడట."

"దేనితో బెదిరించాడట?"

"కత్తితో. మిస్టర్ లాల్, మీరిక వస్తారా....?"

"దొంగ ఎలాంటి దుస్తుల్లో వున్నాడు?"

"ఊదా షర్టు.... తెల్ల ప్యాంటు...."

"వెల్, చీకట్లో అంత స్పష్టంగా కన్పించాయా అవి?"

"అంటే....? మీ ఉద్దేశ్యం?"

"చీకట్లో నీలిరంగుని గుర్తించడం కష్టమవుతుంది...."

"మిస్టర్ లాల్," చటుక్కున అంది అవతలి గొంతు,

త విసుగుతో. "మీరొచ్చి అన్నయ్యని అడగండి. సరంగా టైం వేస్టు చెయ్యకండి సందేహాలతో. మ్మల్ని పిలవమని అన్నయ్యే చెప్పాడు. ఆయన బాగా సెట్ అయివున్నాడు, దయచేసి వెంటనే రండి! జరి ంతా ఆయన కళ్ళకు కట్టినట్టు చెప్తాడు—చీకట్లో నీలి ని గుర్తించడం కష్టమన్నారు. కానీ, దొంగ దారికడ్డం చ్చి కారాపి వుంటే అతనిమీద హెడ్ లైట్స్ పడ యని గమనించండి."

లాల్ అతని మాటలకి మురిసిపోయాడు. "ఎక్కడ ఇల్లు?"

సుధాకర్ సోమాజీ గూడలోని అడ్రసు చెప్పాడు.

"ఓ.కే., వెంటనే వస్తున్నాం" లాల్ చెప్పి ఫోన్ ట్టేశాడు.

సుధాకర్ గేటు తెరిచి డిటెక్టివ్ లను లోనికి తీసుకు ళ్ళాడు.

"రండి, అన్నయ్య లోపల వున్నాడు. సోఫాలో రగిలబడి ఒకటే సిగరెట్లు కాల్చేస్తున్నాడు! నాకేదో యంగా వుంది."

"భయం దేనికి?" జాన్ అడిగాడు, సిగరెట్ గబ గా పీలుస్తూ.

"ఏమైపోతాడోనని! ఇది మామూలు షాక్ కాదు, ఈ యసులో."

"వయసెంత?"

"నలభై మూడు."

"హార్టు ట్రబుల్?"

"థాంక్ గాడ్, లేదు."

"ఇంట్లో ఇంకెవరున్నారు?"

"ఎవరూ లేరు — మేమిద్దరమే."

"మిగతా వాళ్ళు ఎక్కడికెళ్ళారు?"

"మాకు కావల్సిన వాళ్ళు ఎవరూ లేరు."

"మీకు వదిన లేదా?"

"వుండేది, చచ్చిపోయింది ..."

"ఆయన మళ్ళీ చేసుకోలేదా?"

"లేదు. వదిన పోయేటప్పటికి ఆయన వయసు నలభై. ఆ వయసులో మళ్ళీ చేసుకోవడం ఇష్టంలేదు. పైగా వదినని మర్చిపోలేడు."

"పిల్లలు కలుగలేదా?"

"లేదు."

"బాడ్ లక్."

"నేనంటే ఆయనకు ప్రాణం."

"మీ వయసుల్లో చాలా వ్యత్యాసం కన్పిస్తోంది...."

"కరెక్టు. నా వయసు ఇరవై ఏడు. అన్నయ్య తర్వాత చాలా ఆలస్యంగా పుట్టాను. చాలా చిన్నవాణ్ని. అందుకే నేనంటే ప్రాణం."

"ఏం చేస్తుంటారు మీరు?"

"తోడ్పడుతుంటాను — అన్నయ్యకు వ్యాపారంలో."

ముగ్గురూ ఇంట్లోకి వెళ్ళారు.

హాల్లో ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చుని వున్న వ్యక్తి గబుక్కున లేచి ముందుకు వచ్చాడు.

"లాల్ అండ్ జాన్! మీరొచ్చేశారా?"

లాల్ తలూపి అతన్ని ఆపాదమస్తకము చూశాడు.

అతని వెంట్రుకలు అక్కడక్కడా నెరిశాయి. జుట్టు రేగిపోయి వుంది. బట్టలు మాసివున్నాయి. తెల్లని షర్టు

మీద సిగరెట్ నుసి మరకలు కన్పిస్తున్నాయి. ముఖంలో ఏ కళాలేక వెలవెలబోతోంది. కళ్ళలో చెప్పలేని ఆందోళన వుంది—కానీ అదిప్పుడు డిటెక్టివ్‌లని చూసి చాలావరకూ తగ్గింది.

"వెల్, మీరు కూర్చోండి...."

"నా పేరు అచ్యుతరావు."

"మిస్టర్ రావ్, మీరలా కూర్చోండి. ఆందోళన మానండి. ఈ రోజుల్లో దొంగల్ని పట్టుకోడం చాలా తేలిక—ఇట్టే దొరికిపోతారు."

"ఎలా?" అన్నాడు రావ్ కూర్చుంటూ.

లాల్ కూడా కూర్చున్నాడు. "ఏమీ లేదు, సైకాలజీ. దొంగలంతా తెలివిగలవాళ్లు కారు. అందులో ఈ చిన్న చిన్న నేరాలు చేసేవాళ్లు, జేబు దొంగలు, ఇంట్లో దూరి అందింది ఎత్తుకుపోయేవాళ్ళు, పదికో పరక్కో దారికాచి బెదిరించి లాక్కునే వాళ్ళు...స్ప్లిట్ సెకెండ్ ఆపరేషన్ వాళ్ళది. క్షణాల్లో జరిగిపోవాలి. వ్యవధి ఎక్కువ వుండదు. అందువల్ల ఆధారాలేవైనా వదిలితే ఆ పరిస్థితుల్లో తొలగించే అవకాశం వుండదు.

"మిమ్మల్ని దారికాచి దోచుకున్నాడంటే తప్పకుండా ఆధారాలు వదులుతాడు. అతను మీ కారుని ముట్టుకున్నాడు; డోర్ తెరిచాడు; బ్రీఫ్‌కేసు అందుకున్నాడు—అప్పుడు వెంటనే పారిపోవాలి. లేకపోతే హెవీ ట్రాఫిక్ వుండే ఆ నేషనల్ హైవే మీద ఏ వాహనమైనా రావచ్చు. మీరు అరవచ్చు. పట్టుబడతాడు. అందువల్ల మిమ్మల్ని స్పృహ పోగొట్టి లేదా ఇంకేదో చేసి తక్షణం పారిపోతాడు. ఆధారాల్ని లక్ష్యపెట్టడు."

"అయితే మా కారు మీద అతని వేలిముద్ర

లుంటాయా?" సుధాకర్ అడిగాడు.

"తప్పకుండా వుంటాయి. అంతేగాక అతను వేచి వున్నచోట సిగరెట్ బట్స్ అగ్గిపుల్లలు వగైరా వుండవచ్చు. కిళ్ళీ అలవాటుంటే ఆ మరకలు కూడా వుంటాయి. ఇసుక ప్రాంతమైతే అడుగుజాడలు కూడా వుంటాయి.... ఇప్పుడా స్థలాన్ని మీరు గుర్తించగలరా?" లాల్ అడిగాడు రావ్‌ని.

రావ్ అడ్డంగా తలాడించాడు. "లేదు నాకు గుర్తు లేదు. ఆ పరిసరాలు గుర్తులేవు."

"హాయత్ నగర్‌లో ఎక్కడ?"

"హాయత్ నగర్ అవతల."

"ఎంత అవతల?"

"సుమారు ఒక కిలోమీటరు—"

"చుట్టుప్రక్కల ఏం చూశారు?"

"నాకేమీ గుర్తులేదు."

"ఫిల్లింగ్ స్టేషన్?"

"లేదు."

"పెద్దచెట్లు ఏవైనా...."

"ఊహూ!"

"గుబురు మొక్కలు.... పొదలు....?"

"లేవు."

"టెలిగ్రాఫ్ స్తంభం?"

"గుర్తులేదు."

"మైలురాయి....?"

"అదీ గమనించలేదు."

"సమీపంలో ఎక్కడైనా లైట్లు?"

"కనిపించలేదు."

"చుట్టూ చీకటి అన్నమాట?"

"అంతే, చిమ్మ చీకటి."

"వెల్, దొంగ ఎక్కణ్నించి ప్రత్యక్షమయ్యాడు?"

రావ్ మళ్ళీ అడ్డంగా తలూపాడు, "తెలీదు. బాగా సమీపించేవరకూ నేను చూడలేదు. రోడ్డు మధ్య నిలబడి చెయ్యూపుతున్నాడు. నేనతన్ని సరిగ్గా చూడలేదు. లిఫ్ట్ కావాలేమోనని వేగం తగ్గించి దగ్గరగా వెళ్ళేసరికి అప్పుడు గ్రహించాను నేనెలాంటి అపాయంలో పడ్డానో. వాడు ముక్కువరకూ కన్పించకుండా రుమాలు కట్టుకున్నాడు. చేతిలో కత్తి మెరుస్తోంది, హెడ్ లైట్స్ కాంతిలో. నాకేమీ చెయ్యడానికి పాలుపోలేదు. కాళ్ళు చేతులు మరిక సహకరించలేదు. అలాగే కూర్చుండి పోయాను కారాపేసి....

"అప్పుడు వాడు గబుక్కున అవతలి డోర్ దగ్గర కొచ్చి, బొంగురు గొంతుతో హెచ్చరించాడు. 'అరిచావంటే పొడిచేస్తా, లొల్లిపెట్టక సొమ్ము తీయ్!' అని."

"ఆగండి!" జాన్ అన్నాడు మధ్యలో, "అతను ఏవైపు నిలబడ్డాడన్నారూ? అవతలివైపా? మీకు ఎడమవైపు డోర్ దగ్గరా?"

"అవును."

జాన్ తలతిప్పి లాల్ ని చూశాడు. "అక్కడెలా నిల్చున్నాడు? ఇవతలగా వచ్చి రావ్ ప్రక్కనే, దగ్గరగా నిల్చోవాలి కదా? అసహజంగా వుంది."

సుధాకర్ లేచి, కాఫీ తెస్తానని వెళ్ళాడు.

"అవును నేనపుడు తేరుకున్నాను." రావ్ చెప్పాడు తిరిగి కొనసాగిస్తూ "వాడు దొంగ! నన్ను దోచు

కుంటాడు. ప్రక్కనే సీటుమీద బ్రీఫ్ కేసు వుంది. అందులో నలభై వేలుంది. ధైర్యం చెయ్యాలనుకున్నాను. ఎలాగైనా తెగించాలనుకున్నాను. వాడు కారు కడ్డం లేడు. గేరు మార్చి క్లచ్ వదిలే మాసుకుపోతున్న నన్ను చూస్తూ నిల్చోడం తప్ప ఏమీ చెయ్యలేడు.

"కానీ మిస్టర్ లాల్, నా ఆలోచన వాడు పసి గట్టాడు. నేనాపని చెయ్యకముందే వాడు డోర్ లాగి అమాంతం లోనికి పడ్డాడు. చేతిలో దేంతోనో నా తల మీద నేనూహించని వేగంతో కొట్టాడు—బహుశా అదే కత్తి పిడి అయివుంటుంది — అంతే, నా కళ్ళు చీకట్లు కమ్మాయి. అలాగే పడిపోయాను."

"అప్పుడు?"

"అప్పుడేం జరిగిందో తెలీదు. తర్వాత కళ్ళు తెరిస్తే, చీకట్లో ఒంటరిగా పడివున్నాను సీటు మీద. జరిగింది గుర్తుకొచ్చింది. బ్రీఫ్ కేసు లేదు! వాడు దాంతో పారి పోయాడు. పోతూ కారుని రోడ్డు వారగా ఆపి, లైట్లార్పేసి వెళ్ళాడు."

"వెల్, దొంగకి డ్రైవింగ్ కూడా వచ్చన్నమాట."

రావ్ తలూపాడు. "అప్పుడు పదిన్నరయింది. నేను పావుగంట మూర్ఛలో వున్నాను. ఆ పావుగంటలో వాడు కొన్ని మైళ్ళు దాటేసి వుంటాడు. నాకేమీ చెయ్యడానికి పాలుపోలేదు. ఇంటిదాకా ఆ స్థితిలో ఎలా డ్రైవ్ చేశానో తెలీదు. పోలీసులకు చెప్పాలని కూడా తట్టలేదు. ఇంటికొచ్చి సుధాకర్ తో చెప్పాక మీరు జ్ఞాపకమొచ్చారు. అప్పుడు మిమ్మల్ని పిలవ మన్నాను."

"ఆ సంఘటనంతా ఎంతసేపట్లో ముగిసింది?" అడి

గాడు లాల్.

"నిమిషాల్లో—అంగండి—ఒకే ఒక్క నిముషంలో!"

"మీరతన్ని బాగా చూడలేదా, మొదట హెడ్ లైట్స్ వెలుగులో?"

సుధాకర్ కాఫీలు తెచ్చి తలొకటి ఇచ్చి తనొకటి తీసుకున్నాడు.

"లేదు, బట్టలు మాత్రం చూశాను. బ్లూ షర్టు తెల్ల ప్యాంటు. ముఖం అసలు కన్పించలేదు. ముక్కు పైవరకు కర్చీఫ్ కట్టుకున్నాడు. కళ్ళకింద చిన్న సందు వుంచాడు. క్రాపు సరిగాలేదు, జుట్టు చెదిరిపోయింది. కర్చీఫ్ తెల్లటిది. దానిమీద నల్లగళ్ళున్నాయి. కానీ మిస్టర్ లాల్, వాడి చేతిలో కత్తితోబాటు ఇంకేదో కూడా మెరిసింది."

"ఏమిటది? రిస్టువాచీయా? కడియమా?" అడిగాడు లాల్ కాఫీ తాగుతూ.

"ఊఁహు! రెండూ కావు."

"మరి, ఉంగరమా?"

రావ్ ఆలోచించాడు. "అవును, కావచ్చు....చిన్న కాంతి పుంజరంలాగ తళుక్కున మెరిసింది."

"వెరీ వెల్! గొంతు బొంగరుగా వుందా?"

"అవును. వాడి వయసు ముప్పై వుండొచ్చు."

"ఇంకేం మాట్లాడాడు?"

"ఏం లేదు, ఆ రెండు ముక్కలే. ఉచ్చారణ యాసగా వుంది."

"ఓ. కే. కానీ మీరంత డబ్బుతో ఒంటరిగా రాత్రి పూట ఎందుకొస్తున్నారు?"

"తప్పలేదు, గత్యంతరంలేకపోయింది. అంత డబ్బుతో

ఈ రాత్రి విజయవాడలో ఆగిపోయేకన్నా బయలుదేరి ఇక్కడికి చేరుకోవడమే ఉత్తమమనిపించింది. హోటల్స్‌లో దిగాలంటే నాకు భయం."

"విజయవాడ ఎందుకెళ్ళారు?"

"పనిమీద. గత నెల్లో అక్కడ ఇళ్ళ స్థలాలు అమ్మాను. మేం పూర్తిగా ఇక్కడ స్థిరపడ్డాం గనుక అక్కడ ఆస్తులు అనవసరమనిపించింది. తీసేశాను. గత నెలలో అగ్రిమెంట్ కుదిరినప్పుడు సగం డబ్బు 40 వేలు ముట్టింది. రిజిస్ట్రేషన్ ఈ నెలలో నిన్న పెట్టాం. అలాగే నిన్న వెళ్ళి అది ఈ రోజు పూర్తి చేయించాను. మిగతా డబ్బు ముట్టింది, నలభై వేలు. కాని అప్పటికి బాగా ఆలస్యం జరిగింది. బ్యాంకులు మూసేశారు. డ్రాఫ్టుతీసే వీలు కలుగలేదు. అందువల్ల డబ్బుతో అలాగే బయల్దేరి వచ్చేశాను."

"ఆల్ రైట్" లాల్ లేచాడు. "ఒకసారి మీ ఫోన్‌ని ఉపయోగిస్తాను."

సుధాకర్ లేచి ఫోన్ చూపించాడు. లాల్ ఎత్తి డయల్ చేశాడు.

"హాలో, కంట్రోల్ రూం....? హాలో, డిసీజ్ లాల్ స్పీకింగ్. క్రైంబ్రాంచ్‌కి, సరూర్‌నగర్ స్టేషన్‌కీ తక్షణం ఈ వార్త చేరవేయండి: దోపిడీ జరిగింది. విజయవాడ హైవేమీద, హాయత్ నగర్ దగ్గర. ఫిర్యాది అచ్యుతరావు కార్లో వస్తోండగా దొంగ ఆపి బ్రీఫ్‌కేసు దోచుకున్నాడు. నలభై వేలు. పదింబావుకి జరిగింది. ఆనవాలు: వయసు ముప్పై, బ్లూ షర్టు, తెల్ల ప్యాంటు. కుడిచేతికి ఉంగరం, జేబులో నల్లగళ్ళ కర్చీఫ్. కత్తి కూడా వుంటుంది.... భాష యాసగా వుంటుంది,

తెలుగు. బొంగురు స్వరం. డ్రైవింగ్ కూడా వచ్చు. రికార్డ్సు తిరిగేయమనండి. ఫిర్యాది కారు తెల్ల అంబాసిడర్. ఫిర్యాది ఇంటికి వెంటనే ఒక వేలిముద్రల మనిషి చేరుకోవాలి. అడ్రసు చెప్తున్నాను, వ్రాసుకోండి...."

3

మోటార్ సైకిల్ ఒకటి రివ్వున దూసుకొచ్చి గేటులోంచి రప్పున ఆగింది.

దానిమీద ముగ్గురూ క్రిందకి దూకేశారు. కృష్ణన్ గబగబా నడిచివస్తూ, "హలో ఫ్రెండ్స్! వెరీ బాడ్ నైట్ దిస్ మిడ్ నైట్" అంటూ చిరాకు వ్యక్తం చేశాడు.

సార్జెంట్ నవీన్, వేలిముద్రల ఎక్స్పర్టు స్వామి అతని వెనుక వచ్చారు.

"ముగ్గురూ ఏకంగా బైక్ మీద వచ్చేశారేమిటి?" లాల్ అడిగాడు నవ్వుతూ.

"పొదుపు చేస్తున్నాం, ఫ్రెండ్స్!" కృష్ణన్ చెప్పాడు గొప్పగా.

"వెరీ లాయల్ ఫోర్స్, అవర్ పోలీస్ ఫోర్స్" జాన్ కామెంట్ చేశాడు.

"థాంక్స్. అసలేమిటి గొడవ?" కృష్ణన్ అడిగాడు సిగరెట్ ముట్టిస్తూ.

లాల్ గబగబా అంతా చెప్పాడు. కృష్ణన్ శ్రద్ధగా విని, స్వామికి సూచనలిచ్చాడు: "స్వామి, మీరు కారు మీద వేలిముద్రలు చూడండి—ఆ కారు అంబాసిడర్. డోర్స్ స్టీరింగ్ వీల్, డాష్ బోర్డు జాగ్రత్తగా పరిశీలించండి. తప్పక వుంటాయి.

"నవీన్, సువ్విక్కడే స్వామితో వుండు. పనయ్యాక మీరిద్దరూ బైక్ మీద వెళ్ళిపోండి. నేను వాళ్ళతో హాయత్ నగర్ వెళ్తాను...."

"కానీ, ఇన్స్పెక్టర్" రావ్ అన్నాడు చటుక్కున, "ఆ స్థలాన్ని నేను గుర్తించలేను. కారెక్కడ ఆపానో తెలీదు!"

"ముందు అక్కడికెళ్దాం. మీరు ఉజ్జాయింపుగా సూచనలివ్వండి. మేం పసిగట్టేస్తాం" అన్నాడు కృష్ణన్, బైక్‌లోంచి 5—సెల్ టార్చ్ తీసి డిటెక్టివ్‌ల కారువైపు నడుస్తూ "కమాన్ ఫ్రెండ్స్, లెటజ్ గో!"

డిటెక్టివ్‌లూ, రావ్, సుధాకర్‌లు కదిలారు.

సరూర్ నగర్ స్టేషన్ ముందు కారాపి కృష్ణన్ దిగి వెళ్ళాడు. స్టేషన్ ముందొక లారీ లోడ్‌తో ఆగి వుంది. కృష్ణన్‌ని చూసి డ్యూటీలో వున్న సెంట్రీ సెల్యూట్ చేశాడు.

"ఇన్స్పెక్టర్ ఏడి?" అడిగాడు కృష్ణన్.

"బయటికెళ్ళాడు, సార్. హాయత్ నగర్."

"హాయత్ నగర్‌కా?"

"అవును సార్. ఒక సర్దార్జీ వచ్చి రిపోర్టిచ్చాడు, ఆ లారీ డ్రైవర్. హాయత్ నగర్ దగ్గర కార్లో ఒక మనిషి పడివున్నాడట—ఇన్స్పెక్టర్ వెంటనే వెళ్ళారు."

కృష్ణన్‌కు ఆతృత పెరిగింది. "ఇందాక మీకేదేనా మెసేజ్ వచ్చిందా?"

"వచ్చింది, సార్. హాయత్ నగర్ దగ్గర కారు దోపిడీ జరిగిందని. కానీ అంతకుముందే సార్ వెళ్ళిపోయారు, సర్దార్జీతో."

కృష్ణన్ వెనక్కి ఉరికివచ్చి కారెక్కాడు.

"లెట్స్ గో! ఇప్పుడు మన పని సులువైంది!"

"ఏమైంది, కృష్ణన్?" లాల్ అడిగాడు.

కృష్ణన్ చకచకా చెప్పేశాడు. జాన్ స్పీడు ఇంకా పెంచి డ్రైవ్ చెయ్యసాగాడు.

"వెరీ వెల్! సన్మానించాలి ఆ సర్దార్జీని."

కారు ఇంకా సరూర్ నగర్ దాటకముందే ఒక మోటార్ సైకిల్ ఎదురొస్తూ కన్పించింది. కృష్ణన్ ముందుకు చూసి, ఉలికిపడి అరిచాడు. "జాన్, కారాపేయండి!"

సడన్ బ్రేకుపడి కారు తూలింది. కృష్ణన్ డోరు తెరిచి బయటకు దూకేశాడు. రోడ్డు మధ్య నిలబడి చెయ్యూపుతూ ఆ మోటారుసైకిల్ని ఆపాడు.

దానిమీద ఇన్స్పెక్టర్, వెనుక ఒక సర్దార్జీ వున్నారు.

"హాలో కృష్ణన్, వాట్ హేపెండ్?" అరిచాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"మనందరికీ ఒక్కటే జరిగింది! మీరొచ్చేస్తున్నారేమిటి?"

"ఈ కర్తార్ సింగ్ వచ్చి రిపోర్టు ఇచ్చాడు—హాయత్ నగరు దగ్గర అంబాసిడరులో ఎవరో పడివున్నారని. ఆక్సిడెంట్ కాదు. ఏమిటో చూద్దామని వెళ్ళాను. కానీ అక్కడ ఆ కారూ లేదు, మనిషీ లేదు!"

"ఆ కారతను ఈ కార్లోనే వున్నాడు, మిస్టర్ నాథ్. ఆయన్నెవరో దోచుకొని పారిపోయాడట. నలభైవేలు. అన్ని పాట్రోలింగ్ స్క్వాడ్స్కి దొంగ ఆనవాలు మెసేజ్ వెళ్ళింది. మీరు వెనక్కి పదండి, ఆ స్థలాన్ని ఇప్పుడు పరిశీలించాలి."

"అలాగా .... అయితే పదండి. కార్లో ఇంకెవ రున్నారు?"

"లాల్ అండ్ జాన్."

కృష్ణన్ వెనక్కివచ్చి కారెక్కాడు. నాథ్ బైక్ ముందు వెళ్ళాక, జాన్ వెనుక పోనిచ్చాడు.

హయత్ నగర్ దాటాక ఒక పెట్రోలు బంకుకి సుమారు కిలోమీటరు దూరంలో, నిర్మానుష్యంగా, చీకటిగా వున్న ప్రదేశంలో రోడ్డుమీద బైక్ ఆపి దిగాడు ఇన్స్పెక్టర్ నాథ్.

జాన్ కూడా కారాపాడు. అందరూ దిగారు. కృష్ణన్ టార్చి వెల్గించాడు.

"ఇక్కడేనా?"

"అక్కడే!" అన్నాడు నాథ్.

"ఏమిటి గుర్తు?"

"ఆ మైలురాయి. సర్దార్జీ గుర్తుపెట్టుకుని మరీ వచ్చాడు."

"అవును సాబ్. సరిగ్గా ఇక్కడే!" చెప్పాడు సర్దార్జీ హిందీలో.

లాల్ రావ్ వైపు తిరిగాడు. "వెల్?"

"ఇక్కడే కావచ్చు....గుర్తులేదు నాకు."

"ఆల్ రైట్, మీరిద్దరు ఇక్కడే కార్లో వుండండి" లాల్ ముందుకి కదిలాడు.

కృష్ణన్ అన్నాడు, "కానీ లాల్, అతనెక్కడ దాగి వుంటాడు? ఈ చుట్టుప్రక్కల సమీపంలో చెట్లు లేవు, ఏమీ లేవు."

"రోడ్డు దిగువ పొంచి వుండొచ్చు. గుంటలు చాలా వున్నాయి....పదండి చూద్దాం!"

"రోడ్డు కివతలా? అవతలా?" జాన్ అన్నాడు.

"ముందు ఇవతల చూద్దాం, రావ్ వస్తున్నప్పుడు ఎడమవైపు. సిటీకి వచ్చే వాహనాన్ని ఆపాలనుకొంటే దొంగ ఎడమవైపే వుంటాడు. కమాన్."

కృష్ణన్ చేతిలో టార్చి వెలుతురు విశాలంగా పర్చుకుంది. చిన్న చిన్న పిచ్చి మొక్కలు, రాళ్ళు, గుంటలు అనేకంగా కన్పిస్తున్నాయి. నల్గురూ చూసుకొంటూ జాగ్రత్తగా దిగి వెళ్ళసాగారు. కృష్ణన్ అన్ని వైపులా టార్చి వేస్తూ నిశితంగా చూస్తున్నాడు. అలా పదిగజాలు వెళ్ళాక సిగరెట్ పీకలు కనిపించాయి.

"దటీజ్ రైట్! మన ఫ్రెండ్ ఇక్కడే కూర్చున్నాడు."

కర్చీఫ్‌లో ఆ పీకల్ని ఏరి చుట్టాడు కృష్ణన్. మొత్తం మూడు పీకలు. అక్కడే అగ్గిపుల్లలు కూడా కన్పించాయి. అయితే అవి పీకల సంఖ్యకి రెట్టింపు వున్నాయి. ఇంకా ఎక్కువే వుంటాయి.

"వెల్ పుల్ల గీసినప్పుడల్లా గాలికి ఆరిపోతోందేమో!" లాల్ అన్నాడు.

"కాదు, గాలి ఎక్కువేం లేదు. ఈ గాల్లో పుల్ల అసాంతం మండిస్తాను చూడండి—"

"అక్కర్లేదు, ఆగండి! ఇందులో కొన్ని పుల్లలు గీసి లేవు...."

కృష్ణన్ చూశాడు, "అవును, పెట్టె తోడుగులోంచి వూడిపడిపోయిందేమో?"

"టార్చి అలా వేయండి....అదుగో, అదుగో, కమాన్ కృష్ణన్. పుల్లలు ఇంకా అలా వెళ్తున్నాయి—"

నల్గురూ ప్రతి అడుక్కీ ఒక పుల్ల చొప్పున పడివున్న

మార్గాన్ని అనుసరిస్తూ ఇంకా క్రిందికి వెళ్ళారు.

"ఆగండి, అక్కడేదో కన్పిస్తోంది...." కృష్ణన్ అన్నాడు, టార్చి దూరంగా వేస్తూ, చివరి పుల్ల దగ్గర ఆగిపోయి. అక్కడేదో వస్తువు మెరుస్తూ కన్పిస్తోంది. అది ఒక రాయి నానుకొని ఆగిపోయినట్టుంది....

"అది గాజు పెంకు" జాన్ అన్నాడు.

"చూస్తాను, మీ కర్చిఫ్ ఇలా ఇవ్వండి" కర్చిఫ్ తీసుకొని కృష్ణన్, మోకాళ్ళమీద చిన్నగా ప్రాకుతూ జరగసాగాడు. ఆ వస్తువు దగ్గర చేరుకొని, అటూ ఇటూ టార్చివేసి చూస్తూ, "బాటిల్" అన్నాడు.

దాన్ని కర్చిఫ్‌తో ఎత్తి పట్టుకొని, "పెన్సిలిన్ ఇంజెక్షన్. ఈ బాటిల్ మీద లేబిల్ కూడా వుంది" అంటూ అందరికీ చూపించి, రబ్బరు బిరడా లాగి వాసన చూడబోయాడు.

"జాగ్రత్త, వాసన గట్టిగా పీల్చకండి!" లాల్ హెచ్చరించాడు.

"దేనికి?"

"మూర్ఛపోతారు, అది క్లోరోఫాం కావచ్చు?"

కృష్ణన్ దూరంగా వాసనచూసి, "అవును, ఇది క్లోరోఫామే," అన్నాడు గట్టిగా.

"ఆల్ రైట్ మీరిక వచ్చేయండి!"

కృష్ణన్ ఉత్సాహంగా పైకి వస్తూ అన్నాడు, "ఇప్పుడర్థమైంది! మన ఫ్రెండ్ అక్కడ కూర్చుని సిగరెట్ కాలుస్తూ పొరపాటున దీన్ని జారవిడుచుకున్నాడు. అది దొర్లుకుంటూ వచ్చి ఇక్కడ చిక్కుకుంది. దాని కోసం పుల్లను గీస్తూ అక్కడిదాకా వచ్చాడు. ఆపైన ఆశ వదులుకున్నాడు. బహుశ పుల్లలయిపోయి వుంటాయి——ఉ(హు,

కాదు—అగ్గిపెట్టె ఇక్కడ లేదు. వెనుక మోటార్ శబ్దం విని పరిగెత్తి వుంటాడు. ఈ బాటిల్ మనకు దొరికింది!"

అంతా పైకి వచ్చి రోడ్డుమీదకు చేరుకున్నారు.

"ఏం దొరికాయి?" సుధాకర్ అడిగాడు కుతూహలంగా.

"సిగరెట్ పీకలు, అగ్గిపుల్లలు, క్లోరోఫాం సీసా" చెప్పాడు లాల్, సర్దార్జీవైపు తిరుగుతూ. "ఇప్పుడు చెప్పు. సర్దార్జీ. నువ్వేలా చూశావు?"

కర్తార్ సింగ్ గొంతు సరిచేసుకున్నాడు, "నేనిలా సిటీకి వస్తున్నాను, సాబ్. ఇక్కడే ఆ కారుని చూశాను. ట్రబుల్ ఇస్తోందేమో చూద్దామని బండాపి దిగాను. కార్లో ఒక్కడే వున్నాడు ముందుసీట్లో పడుకొని. నిద్ర పోతున్నాడనుకొని పిల్చాను, కానీ లేవలేదు. అనుమానం వేసి డోర్ తెరిచి తట్టాను. అప్పుడు తెలిసింది, అతడు తెలివిలో లేడని. ఏం జరిగిందో అర్థం కాలేదు. ఆక్సిడెంట్ జరగలేదు. కార్లో సామాను లేదు. దారిదోపిడీ జరిగిందేమోనని అనుమానం వేసింది. వెంటనే సిటీలోకెళ్ళి పోలీసులకి చెప్పాను. కాని మేం వచ్చి చూస్తే ఇక్కడా కారు లేదు, సాబ్. లేచి తోలుకెళ్ళి పోయాడు."

"నీ వెనుకే వెళ్ళాడు, అందుకే మీరొస్తున్నప్పుడు ఎదురు పడలేదు" అన్నాడు లాల్, "సరే, నువ్విక్కణ్నించి సిటీ కెళ్తున్నపుడు దార్లో ఎవరైనా పోతూ కన్పించాడా?"

"లేదు, సాబ్. ఎవరూ కన్పించలేదు."

"వాహనాలు—సైకిలు.... స్కూటరు...."

"లేదు, సాబ్."

క్రిష్ణన్ అన్నాడు: "దొంగకి స్వంత వాహనం వున్నట్లు లేదు. ఎవరినైనా లిఫ్ట్ అడిగి వుండాలి. కానీ ఇంతరాత్రి, ఇలా దార్లో లిఫ్ట్ ఇవ్వరు. ఆగంతకుల్ని ఎక్కించుకో డానికి వెనుకాడుతారు. ఆ పెట్రోల్ బంకు వరకూ నడిచి వుండాలి—వచ్చే వాహనాల్ని, పోయే వాహనాల్ని దృష్టిలో పడకుండా తప్పించుకొంటూ. అలా బంకుదగ్గర చేరుకొని ఏ ట్రక్కులోనో లిఫ్ట్ సంపాదించి వుండొచ్చు"

"నో, అక్కడ అనుమానిస్తారు. గుర్తు పెట్టుకుంటారు. అలా చెయ్యడు."

"మరి?"

లాల్ కాస్సేపాగి అన్నాడు, "క్రిష్ణన్ దొంగదాడి జరిపి దోచుకోవడం; కారుని రోడ్డువారగా ఆపడం; కర్తార్‌సింగ్ వచ్చి వెళ్ళడం—అంతా పదిహేను నిమిషాల వ్యవధిలో—రావ్ తిరిగి కళ్ళు తెరిచేలోపులో జరిగి పోయాయి. కారు రోడ్డువారగా ఆపాక దొంగ సర్దార్జీ లారీ రావడం చూసి వుంటే వెంటనే రోడ్డు దిగి దాక్కుంటాడు. అప్పుడు సర్దార్జీ బండాపి మంచీచెడ్డా చూస్తోంటే దొంగ ఏం చేస్తాడనుకున్నారు? అతనికో ఆలోచన మెరుస్తుంది. ఏది? లిఫ్ట్ సమస్య. అప్పుడు ఎం చక్కా ఆగివున్న లారీ వెనుక లోడ్ మీద ఎక్కి పడు కొని సిటీకి చేరుకొంటాడు. పోలీస్ స్టేషన్ ముందు దర్జాగా దిగి వెళ్ళిపోతాడు."

"అంత ధైర్యం చేస్తాడా?"

"ధైర్యం ప్రసక్తే లేదు. సర్దార్జీ పోలీసుల దగ్గరికే వెళ్తాడని అప్పుడతనికి తెలీదు."

"అయితే అలా జరిగిందంటారా?"

"అలాగే జరిగి వుండాలి" అన్నాడు లాల్, "అయినా

మా అనుమాన నివృత్తికోసం బంక్స్ దగ్గరా, మీకు తోచిన ప్రతిచోటా దర్యాప్తు చేయండి. నార్థ్ స్టేషన్ దగ్గర మాత్రం కాస్త గట్టిగా చెయ్యండి. అక్కడ అవకాశం చాలా వుంది. సర్దార్జీ వేలిముద్రలు కూడా తీసుకోండి. అతను కారుని ముట్టుకున్నాడు. పార్కింగ్ చేసేటప్పుడు గుర్తించడానికి పనికి వస్తాయి. ఎక్కడైనా లీడ్ దొరికితే వదలకండి. దాన్ని పట్టుకొని సాగిపోండి. వీలయినంత త్వరగా, వేగంగా .... సిటీలో ఆపరేట్ చేస్తున్న దొంగల ఘట్టు పూర్వోత్తరాలన్నీ మీకు తెలుసు....”

4

ఉదయం సరిగ్గా పది గంటలకి కృష్ణన్ ఫోన్ చేశాడు.

“లాల్! రాత్రి మీరు చెప్పినట్టు చేశాం. లారీ వెనుక బాడీమీద కొన్ని వేలిముద్రలు దొరికాయి. వాటిలో కొన్ని బాటిల్ మీద వేలిముద్రలతో కలుస్తున్నాయి— క్లోరోఫాం బాటిల్. అయితే రావ్ కారుమీద—లెఫ్ట్ డోర్, స్టీరింగ్ వీల్, డాష్‌బోర్డు మీద అలాంటి వేలిముద్రలు లేవు. ఇవతలి డోర్ మీద, బానెట్ మీదా సర్దార్జీవి, రావ్‌వీ వున్నాయి. దొంగ వాటిని తుడిచేసి వుంటాడు.”

“ఐసీ....”

“మిస్టర్ లాల్, మీరు చెప్పింది నిజమే అయింది. వేలిముద్రల్ని బట్టి దొంగ ఆ లారీ మీదెక్కి వచ్చాడు. కానీ అక్కడతడు దిగినప్పుడు ఎవరూ చూడ్లేదు. సమీపంలో యే ఇరానీ హోటల్ లోనూ అతను వెళ్ళలేదు. ఆటోలో ఎక్కినట్లు ఎవరూ చూడ్లేదు. లారీ దిగి యెటు

మాయమయ్యాడో ఇంతవరకు లీడ్ దొరకలేదు. ఇక - ఈ వేలిముద్రలు ఏ కార్డ్స్‌లో ఇంకా కలవడంలేదు. డ్రైవింగ్ వచ్చిన దొంగల ఫైల్స్ అన్నీ తిరగవేస్తున్నాం.... నమ్మకం తక్కువ. మాకు తెలిసిన దొంగలు ఎవరు యే ప్రాంతాల్లో ఆపరేట్ చేస్తారో చాలామంది వున్నారు గానీ, ఎవరితోనూ యీ వేలిముద్రలు కలవడంలేదు. కనుక, యెవరినీ కస్టడిలోకి తీసుకొని ప్రయోజనంలేదు. ఇప్పుడేమిటి లీడ్?"

లాల్ ఆలోచిస్తూ అన్నాడు, "కొత్త దొంగ కావచ్చు. దొంగని లారీ ఆగిన చోట, సరూర్ నగర్ పోలీస్ స్టేషన్ ముందునుంచి ట్రేస్ చెయ్యాలి."

"శక్తివంచన లేకుండా చేశాం—జీరో రిజల్ట్."

"ఓహ్ క్లోరోఫాంని ట్రేస్ చెయ్యండి, కృష్ణన్! ఏమిటంత మందకొడితనం? దొంగకి అదెక్కడిది? కొన్నాడా? అడిగి తెచ్చాడా? ఆ సీసా మీద లేబిల్ వుందన్నారు. కంపెనీ పేరు చూడండి. బ్యాచ్ నెంబరు, తయారైన తేది చూడండి. అప్పుడది ఏ స్టాకిస్టునుంచి ఏ రిటెయిలర్‌కి చేరిందో, ఆ రిటెయిలర్ నుంచు ఏ కస్టమర్—డాక్టర్‌కి అందిందో, అక్కడనించి పరాయి చేతుల్లో ఎలా, ఏ పరిస్థితుల్లో పడిందో దర్యాప్తు చెయ్యండి, దట్సాల్!"

లాల్ ఫోన్ పెట్టేసి జాన్ వైపు చూశాడు.

"కృష్ణన్‌ని చంపావు, బ్రదర్. అది సాధ్యమా?" జాన్ అన్నాడు.

"ఐ డోంట్నో. అన్ని రాళ్ళూ విసిరి చూద్దాం. ఏదైనా తగలచ్చు."

మళ్ళీ ఫోన్ మోగడంతో లాల్ రిసీవరు ఎత్తాడు: "యస్, హలో....ఎవరది?"

"నేను సుధాకర్‌ని, మిస్టర్ లాల్."

"ఓహో, ఏమిటి సంగతి? అన్నయ్య క్షేమమేనా?"

"క్షేమమే. లాల్, రాత్రి నేనొక సంగతి చెప్పడం పూర్తిగా మరిచాను."

"వెల్, ఏమిటది?"

"రాత్రి నాకెవరో ఫోన్ చేశాడు."

"అయితే?"

"ఫోన్ చేసి అన్నయ్య ఎప్పుడొస్తాడని అడిగాడు."

లాల్ ముఖం చిట్లించాడు, "ఎవరతను?"

"తెలీదు. పేరడిగినా చెప్పలేదు. కాని అతనిది బొంగురు గొంతు. అప్పుడు ఎనిమిదవుతోంది; ఫోన్ చేసి అన్నయ్యను గురించి అడిగాడు. పదిగంటలకి వస్తాడని చెప్పాను."

"అది మీకెలా తెలుసు?"

"అన్నయ్య నిన్న మధ్యాహ్నం ట్రంకాల్ చేసి చెప్పాడు, విజయవాడనుంచి. నాలుగ్గంటలకి బయల్దేరి పది గంటలకు ఇక్కడ వుంటానని. అదే మాట అతనితో చెప్పాను. థాంక్స్ చెప్పి పెట్టేశాడు."

"ఈ సంగతి మీ అన్నయ్యతో చెప్పారా?"

"చెప్పాను."

"ఏమన్నాడు?"

"ఆ మనిషి ఎవరో తెలీదన్నాడు. ఎవరై వుంటాడో వూహించలేనన్నాడు. నాకూ అతనెవరో యిప్పటివరకూ తెలీదు. కానీ యిప్పుడే నాకో అనుమానం వచ్చింది—

"తెలుస్తున్న విషయాల్నిబట్టి కొంత వూహించగలుగుతున్నాను. అతడు నాకు తెలుసుననిపిస్తోంది....అతడే అన్నయ్యని దోచుకున్నాడనిపిస్తోంది....

"నాకు తెలిసిన ఒక రౌడీ వున్నాడు, వాకర్ టౌన్‌లో. వాడి గొంతు కూడా బొంగురుగానే వుంటుంది. కుడిచేతికి ఉంగరం కూడా వుంటుంది. పేరు తెలీదు. నా ఫ్రెండ్ యింటికి పోయేదార్లో వాణ్ని చాలాసార్లు చూశాను. వాడు నన్ను ఆసక్తిగా గమనించడం కూడా చూశాను. ఒకవేళ వాడే అన్ని విషయాలు తెలుసుకొని అన్నయ్యని దోచుకున్నాడేమో? మీరేమంటారు?"

లాల్ తటపటాయించాడు. వెంటనే ఏమీ చెప్పలేకపోయాడు. "విచిత్రంగా వుంది!" అన్నాడు కాస్సేపాగి.

"మీరు వెంటనే వాడింటికి వెళ్ళండి, లాల్! వాడే దొంగని నా గట్టి నమ్మకం. ఇంట్లోనే డబ్బుండొచ్చు. నాలుగు తగిలించి లాక్కోండి, వాణ్ని అరెస్టు చెయ్యండి!"

"అడ్రసు యేమిటి?" అన్నాడు లాల్, ఇంకా నిర్ణయానికి రాలేక.

సుధాకర్ చెప్పాడు.

"సరే, అలాగే చేసిచూద్దాం" అన్నాడు లాల్ చివరకి. "మేమిప్పుడు రికార్డ్సులో వున్న దొంగల్ని వేటాడ్డం లేదు, కొత్త దొంగల్ని. ఇతను కొత్త దొంగ కావచ్చా?"

"కావచ్చు....ముందు పట్టుకోండి మీరు!"

లాల్ ఫోన్ పెట్టేసి జాన్‌కు విషయం చెప్పాడు.

"వెల్! ఈ స్టోన్ని కూడా విసిరిచూద్దాం!" అన్నాడు జాన్ ఉత్సాహంగా లేస్తూ.

పావుగంటలో యిద్దరూ వాకర్‌టౌన్‌లో ఆ యింటి

ముందు కారు దిగారు.

వీధి తలుపు సగం తెరిచి వుంది. లోపల వాకిట్లో మోటార్ సైకిల్ వుంది. ముందు గదిలో టేబిల్ దగ్గర అటు తిరిగి కూర్చున్న మనిషి కన్పించాడు.

డిటెక్టివ్‌లు చప్పుడు కాకుండా లోపలికెళ్ళి ఆ గదిలో అడుగుపెట్టారు. ఆ మనిషి తిరిగి చూడలేదు. పెదవుల్ని వేగంగా కదిలిస్తూ, నోట్లు చకచకా లెక్క బెడ్తూ బిజీగా వున్నాడు.

"జీతం డబ్బులా?" వెనుకనుంచి లాల్ అడిగాడు మృదువుగా, మర్యాదగా.

అతను అదిరిపడి వెనక్కి తిరిగిచూశాడు. వెంటనే నోట్లు సొరుగులో తోసి, కత్తి అందుకున్నాడు. దాంతో మెరుపులా మీదకి దూకబోయాడు, జాన్ కాలు జాడించి సునాయాసంగా ఆ కత్తి యెగరగొట్టాడు. రెండు చేతులూ బిగించి గడ్డంకింద కొట్టి కుర్చీలో కుదేశాడు.

"ఇవాళ పదిహేనో తారీకు—జీతం ఎలా వచ్చింది నీకు?" అన్నాడు అతని రెండు చెవులూ పట్టుకొని.

అతను ఉక్కిరి బిక్కిరవుతున్నాడు, "నా చెవు లొదులు!" అన్నాడు.

"వదలను. మిగతా డబ్బెక్కడ?"

"మిగతా డబ్బా....? యేమిటి మీరనేది? యెవరు మీరు?"

"పోలీసులం....అడిగింది చెప్పు! మిగతా డబ్బెక్కడ?"

లాల్ దగ్గరికెళ్ళి అతన్ని జాన్ నుండి విడిపించాడు.

"గెటవుట్! గెటవుట్ యూ...." అతను లాల్

మీద పడి వెనక్కి నెట్టేశాడు.

జాన్ వెనుకనుంచి మెడమీద ఒక్కటిచ్చాడు.

"ఇటు తిరుగు! డబ్బెక్కడ? రాత్రి దోచుకొన్న డబ్బు!"

"ఓహ్, ఏమిటిది! నే నెప్పుడు దోచుకున్నాను?"

లాల్ సొరుగు లాగి నోట్ల కట్ట తీశాడు. "ఇదెక్కడిది?"

"సంపాదించాను. నా సొంత డబ్బు."

"రాత్రి నువ్వు దారి దోపిడీ చేశావు. నలభై వేలు దోచుకున్నావు. బుకాయించకు. ముందునుంచీ పథకం ప్రకారం చేశావా పని. కమాన్ మిస్టర్, చెప్పు—"

"నా పేరు నిర్దోష్."

"ఓహ్, కానీ నువ్వు నిర్దోషివి కాలేవు."

"నేను నిర్దోషిని! నా కేమీ తెలీదు, సంతోష్! త్వరగా రా!"

"అత నెవరు? ఇంకెవరున్నారు లోపల?" జాన్ అడిగాడు వెనక్కి చూస్తూ.

"సంతోష్, త్వరగా రా!" మళ్ళీ అరిచాడతను.

"వెల్, నువ్వితన్ని చూడు లాల్. నేను లోపలి పార్టీని చూస్తాను" జాన్ అన్నాడు లోపలికి కదుల్తూ.

అవతల మరొక గది వుంది. అందులో ఎవరూ లేరు. అక్కడనించి వెనుక వసారాలో కెళ్ళాడు. బాత్ రూంలో నీళ్ళ చప్పుడు వినిపించింది. గబగబా అక్కడ వెళ్ళి ఆగాడు. తలుపుమీద కొట్టాడు చిన్నగా.

"ఏమిటి నిర్దోష్?" అంది లోపలి గొంతు.

"బయటికి రా!"

"యెవరు, ఎవరది?" గద్దించింది లోపలి గొంతు.

"ముందు బయటికి రా!"

"ఎవర్నువ్వు, మా యింట్లోకి వచ్చి దబాయిస్తున్నావ్?" కోపంగా అర్చిందా గొంతు.

"సరే, దబాయించను. ముద్దు చేస్తాను...."

"వెళ్ళిపో యిక్కడ్నించి, నేను స్నానం చేస్తున్నాను!"

జాన్ తలుపు కంతలోంచి లోపలికిచూశాడు. లోపల ఒక యువకుడు అండర్‌వియర్ మీద నిలబడి బకెట్‌లో నీళ్ళు నెత్తిమీద గుమ్మరించుకొంటున్నాడు.

జాన్ పిల్చాడు ముద్దుగా:

"బాబూ సంతోష్! ఇట్రావోయ్ ఇటూ!"

అతను ఠపీమని బకెట్ ఎత్తేసి, వెనక్కి తిరిగి చూసి, కోపంతో రెచ్చిపోయి గట్టిగా తిడుతూ, రెండంగల్లో వచ్చి విసురుగా తలుపు తీసి కాలెత్తాడు.

జాన్ చటుక్కున ప్రక్కకు తప్పుకొని ఆ కాలు పట్టి బయటికి లాగేశాడు.

అతను ఒంటికాలుమీద మూడు పల్టీలు కొట్టి, దూరంగా వెళ్ళి మట్టిలో బోర్లాపడ్డాడు. అలాగే వుండి పోయాడు.

జాన్ పరుగెత్తి చేరుకొనేంతలో చిరుతలా లేచి, పాదవాటి కాలెత్తి నడుము మీద తన్నాడు. జాన్ విసురుగా వెళ్ళి గోడ దగ్గరగా వున్న కుడితి కుండమీద పడ్డాడు. కుండ పగిలి నడుమువరకూ తడిసిపోయాడు.

సంతోష్ కాళ్ళు జాడిస్తూ, రెచ్చిపోతూ జాన్‌ని సమీపించాడు.

"అబ్బెబ్బె నన్నలా ముట్టుకోకు! బట్టలేసుకో ముందు!" జాన్ గబుక్కున లేచి, రివాల్వర్ తీసి చూపిం

చాడు.

సంతోష్ ఆగిపోయి కలవరంగా చూశాడు.

"కమాన్ యూ థగ్! అలాగే యింట్లోకి నడువ్."

లోపలికి వచ్చిన అతన్ని చూసి లాల్ పక పకా నవ్వాడు.

"ఏమిటది! బట్టలేమయ్యాయి!"

"స్నానం చేస్తూ తొందరపడ్డాడు, అలాగే తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు జాన్, బట్టలు చూసుకుంటూ. "బద్మాష్ కుడితిలో ముంచాడు!"

"నిర్దోష్ ఏమిటిది? ఎవరు వీళ్ళు?" సంతోష్ గద్దించాడు.

"పోలీసులట! మనం ఎవర్నో దోచుకున్నామట!"

"పోలీసులా....ఎవర్ని దోచుకున్నాం?"

లాల్ అన్నాడు జాన్‌తో, "ఓ.కే. నువ్వీళ్ళని చూస్తూండు. నే నింటిని సోదా చేస్తాను."

లోనికి కదిలి అయిదు నిముషాల్లో తిరిగి వచ్చాడు.

"వెల్, ఇక్కడేమీ లేదు. నువ్వెళ్ళి కృష్ణన్‌ని పిలువ్, పక్కింట్లో ఫోన్ వుండొచ్చు."

"మేం నిర్దోషులం! మాకేం తెలీదు!" అన్నాడు నిర్దోష్ కంగారుగా.

"మీ రెప్పుడైనా పోలీస్ ఫైల్స్‌లో ఎక్కరా?"

"మే మసలు వీధికే ఎక్క లేదెప్పుడూ!"

"అయితే రాత్రి బుద్ధిపుట్టి ఎక్కే ప్రయత్నం చేసి వుంటారు," అన్నాడు లాల్ సిగరెట్ ముట్టిస్తూ.

పావు గంటలో కృష్ణన్ వచ్చి వాళ్ళిద్దర్నీ తీసుకు వెళ్ళాడు.

5

డిటెక్టివ్‌లు లంచ్‌కి వెళ్ళి వచ్చాక కృష్ణన్ నుంచి ఫోన్ వచ్చింది.

"మిస్టర్ లాల్, ఈ బఫూన్స్‌ని మీ రనవసరంగా హింసించి మా కప్పగించారు. పని పెంచారు. వీళ్ళు నిజంగా నిర్దోషులు. వీళ్ళకేం తెలీదు. వాళ్ళకు ఎలిబీ వుంది. వేలిముద్రలు కలవలేదు."

లాల్ నిరుత్సాహపడ్డాడు. "మేం పొరబడి వుంటాం. వాళ్ళేం చేస్తుంటారట?"

"అది చెప్పడానికి నిరాకరిస్తున్నారు. కేసులో వీళ్ళకి సంబంధం లేనప్పుడు వాళ్ళ వృత్తిని ప్రశ్నించే హక్కు మనకి లేదు."

"ఆల్ రైట్, వాళ్ళని వదిలేయండి. క్లోరోఫాం ఏమైంది?"

కృష్ణన్ యేదో గొణుక్కుంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు.

జాన్ భుజాలెగరేసి, సుధాకర్‌కు ఫోన్ చేశాడు.

"హలో, సుధాకర్! మీ అనుమానం తప్పయింది...."

అప్పుడే కాలింగ్ బెల్ విని జాన్ వెళ్ళి తలుపు తీశాడు.

"గుడ్ మార్నింగ్. ఏమైంది, దొంగ దొరికాడా?"

"ఇంకా లేదు....లోనికి రండి."

జాన్ అచ్యుతరావుని ఆహ్వానించాడు.

లాల్ అంటున్నాడు ఫోన్‌లో, "....సరే, ఎవరో యే అవసరం వుండో అలా ఫోన్ చేసినంత మాత్రాన దాన్ని యీ సంఘటనకి కనెక్టు చెయ్యడం గందర గోళాన్ని సృష్టించడమే అవుతుందేమో! ఫర్గెటిట్.

మర్చిపోండి....”

లాల్ ఫోన్ పెట్టేసి సిగరెట్ వెల్గించాడు.

“ఆ దొంగ యెవరో మీరు వూహించాలి!” అన్నాడు జాన్.

“బాగుంది, అది వూహిస్తే మిమ్మల్నెందుకు వేధిస్తాను?”

“సరైన విధానంలో వూహించాలి.”

“ఏం వూహించాలో నాకు తెలీదు.”

“మీ కిందులో ఒక కిటుకు చెప్పనా?”

“కిటుకా?”

“అవును. కిటుకు. దొంగ మీకు ఎడమవైపుగా వచ్చి ఎందుకు నిల్చున్నాడనుకున్నారు? అలా దూరంగా వుండి బెదిరిస్తే మీరు తప్పించుకొనే అవకాశాల్ని యెక్కువ చేసినట్లే కదా? మీరన్నట్లు అప్పుడు కారు స్టార్ట్ చేసి వెళ్ళిపోతే అతనేమీ చేయలేడు కదా?”

“అవును. అయితే....?”

“అది సహజంగా లేదు. అందులో ఉద్దేశం వుంది. దొంగ మీకు యెందుకో దూరంగా వుండాలని ప్రయత్నించాడు. మీరు దగ్గరగా చూడకూడదనుకున్నాడు. అందుకే లెఫ్ట్ డోర్ దగ్గర వుండి బెదిరించాడు. లేకపోతే మీ వైపు వచ్చి కత్తిని చెంపకో, మెడకో ఆనించి బెదిరించేవాడు. తప్పించుకునే అవకాశాల్ని మృగ్యం చేసేవాడు. అసలలాగే బెదిరించాలి. అది పద్ధతి. కానీ, అతను మీకు దగ్గరగా రాదల్చుకోలేదు. మీరు గుర్తుపడ్తారు. అతని ముఖాన్ని పూర్తిగా చూడలేకపోయినా, అంత దగ్గర్లో మానసికంగా అతను మీకు తెలిసినవాడే అని ఫీలింగ్ కలుగుతుంది....అతని యేద్దో

చేష్టా—హావభావాల్ని మీరు పసిగట్టేస్తారు....”

“అంటే....అతను నాకు తెలిసినవాడా!”

“అంతే! రాత్రి మీరు చెప్పినప్పట్నించి నా కిదంతా అసహజంగా తోస్తోంది. దానికి సరైన ఎక్స్ప్లనేషన్ ఇప్పుడు కనుక్కోగలిగాను. ఇంతకుమించి మరేమీ కాదు-అతడు మీకు తెలిసిన మనిషి! అందుకే దగ్గరికి రాలేదు.”

రావ్ అయోమయంగా చూశాడు.

లాల్ సిగరెట్ నలిపేసి జాన్ వైపు తిరిగాడు తృప్తిపడి.

“పార్ట్నర్, ఇట్స్ గుడ్ పాయింట్.”

జాన్ అన్నాడు, “ఓ.కే. అందువల్ల మనమిప్పుడు బయటి దొంగల్ని వదిలేసి స్వంత మనుషుల్ని పరిశీలించాలి. రావుగారూ, మీ మనుషుల గురించి చెప్పండి”

“నా మనుషులా....?”

“అవును, షాపులో మీ ఉద్యోగుల గురించి చెప్పండి ముందు... మీరు విజయవాడ వెళ్ళినట్లు వాళ్ళందరికీ తెలుసు. డబ్బుతో వస్తారని కూడా తెలుసు. ఒంటరిగా వస్తారనీ తెలుసు. అయితే దారికాయడానికి నిర్ణీత సమయం కోసం ఫోన్ చేయవల్సి వచ్చింది మీ తమ్ముడికి, గొంతుమార్చి....”

“లేదు! నా ఉద్యోగులలాంటివాళ్ళు కారు! అలా చెయ్యరు!”

“ఇప్పుడెవర్నీ నమ్మకండి. డబ్బు దొరకాలి మీకు. మీ ఉద్యోగుల్లో ఎవరికైనా ఉంగరాలున్నాయా?”

“లేవు, మీరనవసరంగా అభాండం వేస్తున్నారు....”

“మీ రెవర్నీ నమ్మకండి. దొంగని మీరు హెడ్లైట్స్ వెలుగులో కొద్దిసేపు—కొన్ని క్షణాలు

చూశాయి. ఆతని ఒడ్డూ పొడుగూ, నడక మొదలైన వాటిని మీకు తెలిసిన వాళ్ళలో ఎవరికి అన్వయిస్తారో మీ వూహాశక్తికే వదిలేస్తున్నాను. బాగా ఆలోచించండి...."

రావ్ చాలాసేపు ఆలోచించి అడ్డంగా తలూపాడు. "నాకెవరూ తెలీదు!"

"అదే మీతో వచ్చిన చిక్కు!" జాన్ విసుక్కున్నాడు.

"ఆగండి, ఆగండి.... నాకేదో గుర్తొస్తోంది...."

"అలా చెప్పండి. ఏమిటది?"

"దొంగ నామీదపడి కొట్టినప్పుడు గుప్పున విస్కీ వాసన వేసింది!"

"నో వాసన చూసి తాగిన మనిషిని చెప్పలేం!"

"ఇహ నన్నేం అడక్కండి! నాకేం తెలీదు.... అసలీ చిక్కులేవీ వుండేవి కావు, నా దగ్గరప్పుడు రివాల్వర్ వుంటే!"

"మీ దగ్గర రివాల్వరా!" లాల్ అన్నాడు చటుక్కున ముందుకు వంగి.

రావ్ ఆవేశంలోంచి తేరుకున్నాడు, "అవును. దాన్ని ఇంట్లోనే వదిలి వెళ్ళాను. కూడా పట్టుకెళ్ళి వుంటే ఆ దొంగ వెధవ ఆట సాగేదా!"

"వెల్, వెల్, మీ దగ్గర రివాల్వర్ ఎక్కడిది?"

"ఎప్పుడో కొన్నాను, గుర్తులేదు. అది ముప్పై ఏళ్ళ క్రిందటి తయారీ—ఏమంత అందంగా వుండదు. కండిషన్ కూడా అంతంత మాత్రమే...."

"మీకు దాని అవసరమేమిటి?"

రావ్ చిన్నగా నవ్వాడు, "అదొక ప్రెస్టేజ్

సింబల్, అంతే."

"అటువంటి ప్రెస్టేజ్ ఆరోగ్యదాయకం కాదు."

"ఏమిటి, నా రివాల్వర్ నాకే అపాయకరమా?"

"రివాల్వర్ విశ్వాసంగల కుక్కలా కాదు మిస్టర్ రావ్, మిమ్మల్ని కరవదన్న ధీమా వుండడానికీ, అందుకు ఇతరులెవరూ ఉసిగొల్పలేరని నమ్మడానికీ! అది జడ పదార్థం. ఇనుపముక్క. దానికి విశ్వాసం, విధేయత వంటి ఫీలింగ్స్ తెలీవు. యజమానికీ, బానిసకూ విచక్షణ ఎరుగదు. ఎలా చెప్తే అలా వింటుంది. ఎవరెలా ఉపయోగించుకుంటే అలా చేస్తుంది...."

"థాంక్స్. నా రివాల్వర్ అలా చెయ్యదు. నా అధీనంలోంచి వెళ్ళేకదా నాకు అపాయం? అదలా వెళ్ళదు. నాకే ఎసరుపెట్టదు. మీరు నిశ్చింతగా వుండండి."

"వెనక్కి పోదాం....అయితే ఆ దొంగ గురించి మీకింకేమీ చెప్పలేరన్నమాట?"

"నిజంగా నాకేమీ తెలీదు, లాల్."

"సరే, ఈ పజిల్ని మీ తమ్ముడితో పంచుకోండి. బాగా వూహిస్తాడు."

"బాగా వూహిస్తాడా? మీకెలా తెలుసు?"

లాల్ నవ్వాడు, "తెలుసు. రాత్రి అతనితో మీరు నాకు ఫోన్ చేయించినప్పుడు దొంగ దుస్తుల ప్రస్తావన వచ్చింది. అప్పుడతను బ్లూ షర్టు, తెల్ల ప్యాంటులో వున్నాడని చెప్పాడు మీ తమ్ముడు. నీలిరంగుని చీకట్లో మీరెలా గుర్తించగలిగారని నేనడిగాను. అందుకతను చాలా తెలివిగా సమాధానం చెప్పాడు. మీరు హెడ్ లైట్స్ వెలుగులో చూసి వుండవచ్చని...."

"ఏమిటీ....! మిస్టర్ లాల్, ఏమిటి మీరన్నది?"

"పొరపాటా?"

"మీకతను దుస్తుల గురించి చెప్పాడా?"

"అవును, ఏం?"

"వాడికి నేనప్పుడు దుస్తుల గురించి చెప్పనేలేదు!"

ఈసారి ఆశ్చర్యపోవడం లాల్ వంతయింది. "మరి....?"

"అప్పుడు దుస్తుల గురించి చెప్పనేలేదు! ముఖానికి గుడ్డ కట్టుకున్నాడనే చెప్పాను!"

"పొరబడుతున్నారు, చెప్పే వుంటారు...."

"లేదు! మీకే చెప్పాను! వాడికి చెప్పలేదసలు!"

"మరి అతను ఎలా చెప్పగల్గాడు ఫలానా రంగు దుస్తులని?"

"అదే ఆశ్చర్యంగా వుంది...."

లాల్ ఆరాటం అణచుకుంటూ జాన్‌ని చూశాడు. కళ్ళలో జాన్ చేసిన సౌజ్ఞని పురస్కరించుకొని, "సరే, మీరు వెళ్ళండి. అతనితో మరోసారి రూఢీ చేసుకోండి" అన్నాడు.

రావ్ వెళ్ళిపోయాక జాన్ సుధాకర్ కోసం ఫోన్ చేశాడు: ఇంటికీ, షాపుకీ? దొరకలేదు.

ఎనిమిది గంటలవరకూ అలా చేస్తూనే వున్నాడు.... అతను మాత్రం దొరకలేదు.

6

రాత్రి తొమ్మిది గంటలకి కృష్ణన్ ఫోన్ చేసి విజయ గర్వంతో వికట్టాహాసం చేశాడు.

"లాల్, చచ్చీ చెడీ ఆ క్లోరోఫాం ట్రేస్ చేశాను! ఎవరనుకున్నారు?"

"ఎవరు?"

"సుధాకర్. అచ్యుతరావు తమ్ముడు, అఫ్ కోర్స్."

లాల్ ముఖం పాలిపోయింది, "ఎలా ట్రేస్ చేశారు?"

"నా మోడస్ అపరెండిని గూర్చి చెప్పడానికి టైం లేదు, అతన్ని అరెస్టు చెయ్యాలి. మీరిచ్చిన సూచన ప్రకారం సాగిపోయాం....పంజా గుట్టలోని శాంతా నర్సింగ్ హోమ్‌లో ఒక కాంపౌడర్ కి ముఫ్ఫైరూపాయలు ఆశపెట్టి దాన్ని సంపాయించాడు, నిన్న సాయంత్రం. అతన్ని అరెస్టు చెయ్యాలి, ఎక్కడున్నాడిప్పుడు?"

"అదే తెలియడంలేదు మధ్యాహ్నంనించి!"

"మేన్ హంట్ కి కాల్ ఇవ్వనా?"

"అది మీ ఇష్టం. మేం కూడా అతన్ని పట్టుకునేందుకు ప్రయత్నిస్తాం" ఫోన్ పెట్టేసి వెనక్కి వాలిపోయాడు లాల్.

"పార్ట్‌నర్, ఆ క్లోరోఫాం సుధాకర్ తెచ్చాడు" చెప్పాడు చిన్నగా.

జాన్ నిట్టూర్చాడు "మొదట దుస్తులు గురించి నోరు జారాడు. ఇప్పుడు క్లోరోఫాం రుజువు చేసింది. తనకొచ్చినట్లు చెప్పిన ఆ ఫోన్ కాల్ ని కావాలని కల్పించి చెప్పాడు, అనుమానం నిర్దోషిమీద మళ్ళించడానికి.... అతని చేతికి నువ్వు ఉంగరం గమనించావా? నేనూ గమనించలేదు. ఇప్పుడు దాన్ని తీసేసి వుంటాడు. కాని వేలిముద్రలెక్కడికి పోతాయి?"

"కానీ జాన్, రావ్ మరో సంగతి చెప్పాడు— దొంగ తాగివున్నాడని."

"సుధాకర్ అప్పుడు తాగివుంటాడు, భయాన్ని అణచుకోడానికి."

"కాని రాత్రి నా కలాంటి చిహ్నాలు కనిపించలేదు అతనిలో."

"ఇంటికెళ్ళాక గబగబా ఓ నాలుగు కప్పుల కాఫీ పట్టించి వుంటాడు—వాసన అరికట్టడానికి. మనతో పాటు కూడా ఓసారి తాగాడు. భయాన్ని అణచుకోడానికి తాగాడంటే ఒళ్ళు తెలియకుండా తాగాడని కాదు, మామూలుగా తాగి వుంటాడు. డోస్ మించితే ఆ సితిలో అలాంటి పనికి పూనుకోవడం క్షేమం కాదని అతనికి తెలుసు."

జాన్ ఫోన్ ఎత్తి రావ్ షాపుకి డయల్ చేశాడు. కానీ అతను పలకలేదు. గుమాస్తా అన్నాడు, "ఆయన ఎనిమిది గంటలకే పోయారు ఇంటికి. నన్ను మూసేసి రమ్మన్నారు తొమ్మిదింటికి. నేను మూసేసి పోతున్నాను ఆయనింటికి."

"సుధాకర్ ఇంకా రాలేదా?"

"సుధాకర్ ఇంకా రాలేదు, ఇహ రాడు."

"రాడా? ఎందుకు రాడు?"

"ఎందుకు రాడంటే మేమిప్పుడు షాపు మూసేస్తున్నాం గనుక!"

జాన్ విసురుగా ఫోన్ పెట్టేశాడు.

కానీ వెంటనే నెమ్మది పడుతూ రావ్ ఇంటికి డయల్ చేశాడు. రెస్పాన్స్ లేదు. "ఈయనెక్కడికి కెళ్ళాడో!" అన్నాడు వెనక్కి వాలిపోతూ.

"ఇంట్లో లేడా?" అన్నాడు లాల్ కళ్లు తెరిచి.

అప్పుడే ఫోన్ మ్రోగింది హఠాత్తుగా. లాల్ అందుకున్నాడు.

"మిసెస్....మిస్టర్ లాల్!" అర్చింది అవతలి గొంతు.

లాల్ ఉలికిపడి నిటారుగా అయ్యాడు. "సుధాకర్, మీరా!"

"అవును, నేనే! త్వరగా రండి! నన్ను కాపాడండి!"

"ఎందుకు ఏమైంది?"

"తర్వాత చెప్తాను, ముందు రండి ప్లీజ్!"

"ఎక్కడికి? మీరెక్కడున్నారు?"

"నేనిక్కడ — ఇక్కడే — విద్యానగర్‌లో —" అంటూ గబగబా అడ్రసు చెప్పింది అవతలి గొంతు.

"లాల్! వాళ్ళొచ్చేశారు! నేను తప్పించుకోలేను! తలుపేసు కూర్చున్నాను. వాళ్ళు వీధిలో కాచుకున్నారు. ఎప్పుడైనా జొరబడి నన్ను—"

"ఎవరు వాళ్ళు? ఎంతమంది వున్నారు?"

సమాధానంగా అవతల పెద్ద ప్రేలుడు వినిపించింది.

7

"వాట్ హేపెండ్?" జాన్ అన్నాడు ఆందోళనగా.

లాల్ ఇంకా అలాగే వున్నాడు స్తంభించిపోయి. అవతల మళ్ళీ ఏమీ వినిపించలేదు.... ఫోన్ వ్రేలాడుతూ దేనికో కొట్టుకుంటున్నట్లు చప్పుడవుతోంది.... కొన్ని క్షణాల్లో అది కొట్టుకోవడం మానేసి కీచుమని శబ్దమైంది.

లాల్ తేరుకొని ఫోన్ పెట్టేశాడు. గడియారం చూసుకొని విసురుగా లేచి, "కమాన్, జాన్, కమాన్! సమ్‌థింగ్ టెరిబుల్ హేపెండ్!" అన్నాడు తలుపు వేపుకు వేగంగా దారితీస్తూ, "ఇట్ మే బి మర్డర్!"

డిటెక్టివ్‌లు ఆ ఇంటిని చేరుకొనేటప్పటికి అక్కడ జనం బాగా పోగయివున్నారు. వాళ్ళని తోసుకొంటూ వెళ్ళారు. అంతా కోలాహలంగా వుంది.

"ఏం జరిగింది?" లాల్ అడిగాడు.

"ఎవరో అతన్ని చంపేశాడు!" అన్నారెవరో.

"మీరంతా వెనక్కి వెళ్ళండి! పోలీసుల్ని పిలవండి!" లాల్ అన్నాడు, గేటులోంచి లోనికెళ్తూ. ఇంట్లోకి వెళ్ళి ముందు గదిలో ఆగిపోయాడు. అక్కడ నేలమీద రక్తం మడుగులో పడివున్నాడు సుధాకర్. అతని గుండెలో గాయమైంది. ప్రాణంలేదు. అతను వెల్లకిలా పడివున్నాడు.

ఎవరో ఇద్దరు లోనికి రావడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. జాన్ నివారిస్తున్నాడు. లాల్ సమీపించి సంగతి అడిగాడు.

"మేం అతన్ని చూశాం!"

"ఎవర్ని?"

"హంతకుణ్ని! కారెక్కి పారిపోయాడు!"

"ఎటు?"

"మెయిన్ రోడ్డుకేసి."

"ఏ కారది? నెంబర్ చూశారా?"

"తెల్ల అంబాసిడర్. APT 4421."

డిటెక్టివ్‌లు ముఖాలు చూసుకున్నారు.

"అతడెలా వున్నాడో చూశారా?"

"చీకట్లో కనిపించలేదు, పైగా వేగంగా వురికాడు."

లాల్ గిరుక్కున జాన్ వైపు తిరిగాడు. "వెల్, కృష్ణన్‌కి ఫోన్‌చేసి పిలువ్. ఇక్కడి తతంగం చూడు. నేను రావ్ దగ్గరికెళ్తున్నాను. ఏదైనా విషయముంటే అక్కడికి ఫోన్ చెయ్. ముందు ఫోన్ జాగ్రత్త. దాన్ని హంతకుడు క్రెడిల్ చేశాడు. వేలిముద్రలు తీయించు!"

బయటకు పరిగెత్తి కారెక్కి బయల్దేరాడు.

పదినిముషాల్లో రావ్ ఇంటిముందు కారు దిగి, గేటు

తెరిచి లోనికెళ్తూ అగివున్న కారుకేసి చూశాడు— దాని నెంబర్‌ని నిర్ధారణ చేసుకున్నాడు—APT4421.

తలుపు కొట్టిన వెంటనే రావ్ వచ్చి తీసి భయంగా చూశాడు.

"ఏమిటి, సుధాకర్ కన్పించాడా?"

"మీ రెప్పుడొచ్చారు?"

"నే నిప్పుడే వస్తున్నాను...."

"ఎక్కడనుంచి?"

"షాపునుంచి!"

"షాపునుంచి ఎనిమిది గంటలకే బయల్దేరారు. ఈ మధ్యంతా యెక్కడ తిరిగారు?"

"నే నెక్కడ తిరిగితే మీ కెందుకు?"

"మీ తమ్ముణ్ని చంపినందుకు!"

రావ్ ఒక్క అడుగు వెనక్కి వేసి స్తంభించి పోయాడు. ముఖం ఎర్రబడింది.

"యేమిటి మీర నేది? సుధాకర్ చనిపోయాడా?"

"మీరే చంపారు. మీ కారు హత్యాసమయంలో అతనింటి ప్రాంతాల కన్పించింది, విద్యానగర్‌లో. మీరు చంపి అందులో పారిపోయారు. రాత్రి డబ్బు దోచు కుంది మీ తమ్ముడని మీకు తెలిసింది. అతనా డబ్బుతో ఆ యింట్లో రహస్యంగా వుంటున్నాడని తెలుసుకొని మీరు—"

"నో! నో! నేను నమ్మను! వాడలా చెయ్యడు!"

"అతడేం చేశాడన్నది కాదిప్పుడు ముఖ్యం, మీ రతన్ని యేం చేశారన్నది కావాలి. కమాన్, మీ రివాల్వర్ ఎక్కడ?"

"ఎందుకు? దాంతోనే హత్య జరిగిందా?"

"అవును. అది మీరే చేశారని కూడా ఋజువవుతుంది?"

"ఎలా? నన్నెవరయినా చూశారా?"

"మిమ్మల్నెవరూ స్పష్టంగా చూడలేదు. సర్కమ్‌స్టెన్షియల్ ఎవిడెన్స్ యింకా నిర్ధారణ కాలేదు. కానీ మెటీరియల్ ఎవిడెన్సు సరిపోతుంది. దానివల్ల హత్య ఋజువవుతుంది."

"యెలా? యేమిటా యెవిడెన్స్? యెక్కడ వుంది?"

"పారాఫిన్ టెస్టులో అది వెల్లడి అవుతుంది."

"పారాఫిన్ టెస్టా....అంటే?"

"మిస్టర్ రావ్," లాల్ చెప్పాడు ఓపిగ్గా, "మధ్యాహ్నం మీ రివాల్వర్ గురించి చర్చ జరిగింది, గుర్తుందా? వెల్, మీ రివాల్వర్ చాలా పాతదన్నారు. దాదాపు శిధిలావస్థలో వుంది....అవునా? పైగా అప్పటి రివాల్వర్స్-ముప్ఫై ఏళ్ళ క్రితానివి - ఇప్పటిలాగా టెక్నికల్‌గా వృద్ధి చెందలేదు....వాటిలో కొన్ని లోపాలుండేవి....ఈ వివరణ అంతా అనవసరం. కానీ ఇది చెప్పడం ద్వారా పరిస్థితి మీకు బోధపడి మా శ్రమ పెంచకుండా సులువుగా లొంగిపోతారనే ఆశతో వివరిస్తున్నాను...."

"చెప్పండి—"

"ఆ రివాల్వర్ మీద మీ వేలిముద్రలుండొచ్చు. అది సహజం. అంతమాత్రాన మీరే హత్య చేశారని చెప్పలేం. కానీ మీరు దాన్ని షూట్ చేసినప్పుడు మీకు తెలియకుండా అది మీ చేతులమీద ఎవిడెన్స్‌ని వదిలింది....

అటువంటి కాలం పేల్చిన రివాల్వర్‌ని ప్రేల్చినప్పుడు బ్రీచ్‌లోనుంచి మెత్తటి ధూళివంటి గన్‌పౌడర్ బ్యాక్ ఫైర్ అయి చేతులమీద చర్మానికి అంటుకొంటుంది. ఈ రేణువులు చాలా సూక్ష్మంగా, కంటికి కన్పించని పరిమాణంలో వుంటాయి....

"ఇప్పుడు—మీరు రివాల్వర్ ప్రేల్చారా, లేదా అన్నది ఎలా నిర్ణయిస్తారు: ముందు మీ చేతులమీద ఒక నిర్ణీత ఉష్ణోగ్రతవద్ద కరిగించిన పారాఫిన్‌ని పోస్తారు. అది ఆరి గట్టిపడ్డాక ఆ పొతాను మీ చేతులనుంచి వేరు చేసి, దానిమీద ఒక రియేజెంట్—డిఫినైలమైన్‌ని—స్ప్రే చేస్తారు. అప్పుడు మీ చేతులమీద గన్‌పౌడర్ తాలూకు ధూళివుంటే, ఆ రియేజెంట్ అందులోని నైట్రేట్స్‌తో చర్య జరిపి ఆ ప్రాంతాన్ని నీలిరంగులోకి మారుస్తుంది. అప్పుడు మీరు రివాల్వర్ ప్రేల్చారని తెలిసిపోతుంది....

"కాబట్టి మీరిప్పుడు ఆ టెస్టుకి సిద్ధపడ్తారా, లేక రివాల్వర్ స్వాధీనం చేసి లొంగిపోతారా చెప్పండి."

రావ్ ముఖం అకస్మాత్తుగా ఎర్రబడింది. గబుక్కున చేతులెత్తి చూసుకున్నాడు. అవి సన్నగా వణుకుతున్నాయి. చటుక్కున వాటిని వెనుక దాచుకుని, లాల్ కేసి చూశాడు.

లాల్ అతిన్ని శ్రద్ధగా గమనిస్తున్నాడు.

"ఆల్‌రైట్!" అన్నాడు రావ్ గంభీరంగా, ఒక నిర్ణయాని కొచ్చినట్లు. "రండి, రివాల్వర్ మీకు స్వాధీనం చేస్తాను."

లాల్ తలూపాడు. "దట్స్ గుడ్, బట్ నో ట్రిక్స్. అదెక్కడుందో చెప్పండి, నే వెళ్ళి తీసుకొంటాను."

"పైన బెడ్‌రూంలో, బీరువాలో" చెప్పాడు రావ్ తాళాలందిస్తూ.

లాల్ తీసుకొని వేగంగా పైకి వెళ్ళిపోయ్యాడు. రావ్ వెంబడించాడు.

లాల్ బెడ్‌రూంలోకి ప్రవేశించి బీరువా దగ్గరికి నడిచాడు.

కానీ వెనుకేదో వింత ధ్వనులు విని గిరుక్కున తిరిగాడు—

అప్పటికే రావ్ బెడ్ మీద దిండు కిందనుంచి రివాల్వర్ తీసేసుకున్నాడు. లాల్ తన్ని చూడ్డంచూసి, ఉలిక్కిపడి; బెదిరిపోయి; తొందరగా వేగంగా ఎదురుగా వున్న కిటికీ దగ్గరికి పరిగెత్తి, తెర లాగి బయట చీకట్లోకి షూట్ చేసేశాడు.

పెద్ద ప్రేలుడుతో పరిసరాలు దద్దరిల్లాయి.

అప్పుడు లాల్ తేరుకొని ముందుకి దూకాడు. రావ్ రెక్కపుచ్చుకొని బలంగా వెనక్కి లాగేస్తూ అరిచాడు.

"యూ!! ఎంత పని చేశావు!"

రావ్ అతన్ని ఒక్క విసురుతో విదిల్చికొట్టాడు. వెనక్కి నెట్టేస్తూ బెడ్ మీద వెల్లకిలా పడేశాడు. రివాల్వర్ నేలమీదకు విసిరి, గిరుక్కున తిరిగి కిటికీలోంచి మళ్ళీ బయటికి చూశాడు. ఆయాసం తీర్చుకోసాగాడు.

లాల్ నెమ్మదిగా లేచి కూర్చున్నాడు. పెచ్చు మీరుతోన్న కోపాన్ని అణచుకొంటూ రివాల్వర్ నీ, రావ్ నీ చూశాడు. బెడ్ దిగి రివాల్వర్ అందుకొని, "హంతకుడివి నువ్వు!" అనరిచాడు గట్టిగా.

"కాదు, నేను హంతకుణ్ని కాను!" అన్నాడు రావ్ వెనక్కి తిరక్కుండానే, వణుకుతున్న కంఠంతో,

"మీ పిచ్చిగానీ, వాణ్ని నేనెందుకు చంపుతాను? వాడు నా తమ్ముడు. వాడు నా దిక్కు. వాడు నా రక్తం.... బిడ్డ! సర్వస్వం! వాడొక్కడే నాకీ ప్రపంచంలో! వాణ్ని ఈ చేతులతో చంపుకొని దిక్కూ దివాణంలేని బ్రతుకును మాయలఫకీరులా ఎన్నాళ్ళీడుస్తానీ లోకంలో?"

లాల్ మాట్లాడలేదు, వింటున్నాడు.

"వాణ్ని ఈ చేతులమీద పెంచాను. వాడు అడిగిందల్లా ఇచ్చాను. చెప్పిందల్లా చేశాను. ఏ లోటూ వాడికి రానివ్వలేదు. సరస్వతి వాణ్ని బిడ్డలా చూసుకుంది. సరస్వతికి నేను మాటిచ్చాను, వాణ్ని కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటానని. వాణ్ని నేనెంతగా ప్రేమించానంటే, నిజంగా వాడు చెడిపోతున్నాడని తెలిసినా ఏమీ చేయలేని స్థితి—బలహీనత నాకొచ్చేసింది....

"ఇప్పుడు మీరీ దుర్వార్త చెప్పి నన్ను పూర్తిగా ఆశ్చర్యపరుస్తున్నారు. ఆ దోపిడీ వాడు చేశాడంటే నమ్మలేకపోతున్నాను. డబ్బడిగితే నేనెప్పుడు కాదన్నాను? బహుశ ఏదో పెద్ద అవసరం వచ్చి వుంటుంది....వాడు గాంబ్లింగ్‌లో పడ్డాడు. కొత్తలో తెలిసి మందలించాను. మంచీ చెడ్డా చెప్పాను. వినలేదు.. అతన్ని మార్చడం నావల్ల కాదు. శాసించడానికి చిన్న పిల్లాడు కాదు. వాణ్ని దూరం చేసుకోవడం భరించలేను. వాడు నన్ను త్యజించడం తట్టుకోలేను!"

"మిస్టర్ లాల్," రావ్ అన్నాడు అప్పుడు వెనుదిరిగి, "వాడే దోపిడీ చేశాడని తెలిసే నేనేమీ చేసే వాణ్ని కాదు, నమ్మండి. మీ చేత కేసు మాన్పించి, అది నాకు తెలిసినట్లు వాడికి తెలియకుండా ముభావంగా వుండిపోయేవాణ్ని. నమ్మరా?"

లాల్ అడ్డంగా తలూపాడు.

"ఇదంతా మీరు ముందే చెప్పివుంటే నమ్మేవాడినేమో. ఇందాక మీరు రివాల్వర్ షూట్ చేసి నమ్మ వీల్లేకుండా చేశారు."

"నో, మీరనుకొంటున్నది పొరపాటు. అసలు నేనేం చేశానో మీకు తెలియదు. నేను సుధాకర్‌ని చంపలేదు, ఎవరినీ చంపలేదు. ఇందాకటిలాగే అప్పుడు గాల్లోకి ప్రేల్చాను, అంతే."

"అరెరె, ఎందుకలా చేశారు?"

"అది అనుకోకుండా జరిగింది. నా చేతిలో రివాల్వరు అనుకోకుండా ప్రేలింది. రివాల్వరుని నేను ఇంట్లోంచి తీసుకెళ్ళలేదు. దాన్ని ఎవరు తీసుకెళ్ళారో తెలీదు. ఎనిమిది గంటలకి నేను షాపునుంచి సుధాకర్ వేటలో బయల్దేరాను. వాడు నాకు మధ్యాహ్నంనించి కన్పించ లేదు, మీతో మాట్లాడివెళ్ళినప్పట్నుంచీ. మీరు తెచ్చిన దొంగదుస్తుల ప్రస్తావన నన్నెంతో అశాంతికి లోను చేసింది.... నేను చెప్పకుండానే వాడికెలా తెలిసిందో బోధపడలేదు. వాణ్ని పట్టుకొని తెలుసుకోవాలని అప్పటి వరకూ ఎదురు చూశాను...."

చివరకి ఎనిమిది గంటలకి నేనే బయలుదేరాను. అంతటా గాలించాను. ఫ్రెండ్స్ అందరి దగ్గరా వాకబు చేశాను. చివరకు వెలింకర్ క్లబ్బుకి కూడా వెళ్ళాను. అక్కడా లేడు—"

"వెలింకర్ ఎవరు?"

"అతను మరాఠీ. గన్ ఫౌండ్రీలో గాంబ్లింగ్ క్లబ్ నడుపుతుంటాడు. నేనక్కడికి చాలాసార్లు వెళ్ళాను, సుధాకర్ రావడం ఆలస్యమైతే. వాడు గడిపే క్లబ్

అదే. ఈ రోజు వాడక్కడ లేడు. నేను 9-30కి వెళ్లాను. అక్కడ రెండునిమిషాలకంటే ఎక్కువ లేను. వెలింకర్‌తో మాట్లాడి వచ్చేశాను. ఎక్కడ కెళ్ళి వుంటాడో ఇంక బోధపడలేదు. ఈ విద్యానగరు ఇంటి సంగతి నాకు తెలీదు, మీరు చెప్పేవరకూ. నేను క్లబ్‌లోంచి బయట కొచ్చి కారెక్కాను. అప్పుడు చూశాను డాష్‌బోర్డు మీద—ఆ రివాల్వరుని. నా రివాల్వరుని. గాభరాపడి ఎందుకో తెరిచి చూశాను. ఇంకేముంది! ఒక బుల్లెట్ అందులో తక్కువ వుంది."

"చాలా బాగా చెప్తున్నారు, వెల్, వెల్."

"మీరు నమ్మరు. అది నా ఖర్మ."

"ఆల్ రైట్, రివాల్వరులో ఒక బుల్లెట్ తక్కువ వుందనే మాటను వత్తిపలికి నన్ను ఎగతాళి చేస్తున్నారా?"

"కాదు, కాదు. ఆ పాయింట్‌ని జారిపోకుండా బ్రెయిన్‌లో గట్టిగా బిగిస్తున్నాను."

"మీ బ్రెయిన్‌లోంచి ఏ పాయింటూ జారిపోదు, డోంట్ వర్రీ!" అన్నాడు రావ్ తీవ్రంగా, "బుల్లెట్ తక్కువ వుందని తెలిసి నేను భయపడ్డాను. ఆ క్షణంలో నేనేం చేస్తున్నానో తెలీదు! ఎక్కడో, ఎవరిదో హత్య జరిగింది! అది నా రివాల్వర్‌తోనే జరిగింది! అందులో నన్నిరికించడానికి రివాల్వర్‌ని ఇలా కార్లో పెట్టాడు హంతకుడు! తక్షణం దాన్ని వదిలించుకోవాలి! వాడు పోలీసుల్ని హెచ్చరిస్తాడు, ఆలస్యం చెయ్యకూడదు! అంతే! ఇలా ఆలోచించి వెంటనే హాయత్ నగరులో ఒక నిర్జన ప్రాంతానికి వెళ్ళిపోయాను."

"ప్రొసీడ్. అక్కడేం చేశారు?"

రావ్ ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు: "అక్కడంతా చీకటిగా వుంది. ఎవరూ లేరు. కనుచూపు మేరలో వాహనాల లైట్లు కూడా కనిపించలేదు. అక్కడ దిగి రివాల్వరుని బలంగా, దూరంగా విసిరేయబోయాను. కానీ, ఎలా జరిగిందో తెలియదు, నా వేలు ట్రిగర్ గార్డులో ఇరుక్కుని రివాల్వరు ఎగిరి వెళ్ళకపోగా, అకస్మాత్తుగా పేలింది!"

"వెరీ ఇంట్రెస్టింగ్. ప్రొసీడ్!"

"థాంక్ గాడ్, మిస్టర్ లాల్, గుండు నాకు తగల్లేదు! ఎటో దూసుకుపోయింది. రివాల్వరు నా చేతిలోనే వుండిపోయింది గమ్మత్తుగా. అప్పుడు నేను తెలివిలో కొచ్చాను. ఆ షాట్ నాలో వివేకాన్ని తట్టి లేపింది—నే చేస్తున్నది ఎంత పొరపాటో తెలియ చెప్పింది. హత్యాయుధాన్ని నేను అదృశ్యం చేస్తున్నాను! నా రివాల్వరుతో హత్య జరిగి వుండవచ్చు—కాని నేను చెయ్యలేదు. అటువంటపుడు రివాల్వరుని మాయం చెయ్యడం కావాలని చిక్కులు తెచ్చుకోవడమే! కష్టాల్ని ధైర్యంగా ఎదుర్కోవాలి—

"నా దగ్గర రివాల్వరు వుందని చెప్పి మీ దగ్గర కమిట్ అయ్యాను మధ్యాహ్నం. అది నా ఆధీనం నుంచి వెళ్ళదని కూడా వాదించాను. ఇప్పుడా హత్య నా రివాల్వరుతోనే జరిగిందని మీరో స్తే—హంతకుడి టిప్ అందుకొని—నేనేం సంజాయిషీ చెప్తాను? దాన్ని ప్రొడ్యూస్ చేయకపోతే నా మీద అనవసరంగా అనుమానం బలపడుతుంది. నాకు బలమైన ఎలిబీ వుంది. ఆఫ్టరాల్, ఈ రివాల్వరు ఏమీ చేయదని గ్రహించాను. అప్పుడు వెంటనే నేను పేల్చిన బుల్లెట్ స్థానే ఖాళీ

షెల్ తొలగించి, ఇంటికొచ్చి కొత్త బులెట్ ని నింపాను. సిలిండరుని వెనక్కి తిప్పి, హంతకుడు పేల్చిన ఖాళీ షెల్ ఫైరింగ్ పిన్ కెదురుగా వుండేట్లు సెట్ చేశాను."

"ఇంకా... ?"

"అంతే. ఇంతలో మీరొచ్చి ఆ టెస్టు గురించి చెప్పి హడలగొట్టారు! దాన్ని నా మీద ప్రయోగించి గుడ్డిగా హంతకుణ్ని చేస్తారు. అందుకే ఇందాక అలా రివాల్వరు షూట్ చేశాను. ఇప్పుడు నా చేతుల మీద మీరు చెప్పిన ధూళివుంటే అది ఇప్పుడే—మీ కళ్ళముందు పేల్చినప్పటిదే అని అంటాను!"

లాల్ నవ్వాడు.

"అలా మీ మోటివ్ ని మీరే స్పష్టం చేసుకొంటున్నారు, మిస్టర్ రావ్. మీరిదివరకు రివాల్వరు పేల్చారని ఒప్పుకొంటున్నారు. కానీ దానికి చెప్పిన ఎక్స్ప్లనేషన్ నిలవదు. దానికి రుజువు లేదు. సాక్షులూ లేరు; అంతేగాక హత్యాసమయంలో మీకు ఎలిబీ కూడా లేదు గనుక, అది హత్యను బుకాయించడానికి మీరు కల్పించిన కథగా తేలిపోతుంది...."

"అంటే—హత్య మీ చేతులతోనే జరిగిందనీ, మీ చేతులమీద నే చెప్పిన ఎవిడెన్స్ కోసం జరిగే తంతు నుంచి తప్పించుకొనడానికి మీరీ చిట్కా ప్రయోగించి బుద్ధి పూర్వకంగా ఆ ఎవిడెన్స్ని ధ్వంసం చేశారనీ స్పష్టమవుతోంది.

"సుధాకర్ నాకు ఫోన్ చేసినప్పుడు 9-12 అయింది. సరిగ్గా అప్పుడే హత్య జరిగింది. అప్పుడే మీ కారక్కడ కనిపించింది. డబ్బుతో పారిపోయి మీరు 9-3 కి

వెలింకరు క్లబ్బుకెళ్ళి సుధాకర్ కోసం వాకబు చేస్తున్నట్లు నటించి ఇంటికి తిరిగి వచ్చారు, అంతే."

"సరే, అలాగే అనుకోండి. ఇప్పుడేం చేస్తారు?" అన్నాడు రావ్ భుజాలెగరేసి.

"డబ్బెక్కడ దాచారు? ఆ డబ్బుతోపాటు స్టేషన్‌కి పదండి!"

"మిమ్మల్ని చూస్తే నాకు జాలివేస్తోంది."

"మిమ్మల్ని చూస్తే నాకసహ్యమేస్తోంది!"

క్రింద హఠాత్తుగా ఫోన్ మ్రోగింది.

రావ్ విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు. లాల్ వారించి తను ముందు వెళ్ళాడు.

క్రిందకి వచ్చి ఫోన్ ఎత్తాడు.

"హలో, లాల్?"

"యస్, జాన్?"

"లాల్, హంతకుణ్ణి ఎవరూ స్పష్టంగా చూడలేదు, దుస్తుల్ని కూడా. కానీ కారుని చూశారు. అది రావ్ కారని నా అనుమానం. హంతకుడు దాన్ని మూడిళ్ళవతల ఆపి వచ్చాడు. హత్యచేసి అందులో ఎక్కి పారిపోయాడు. ఇంట్లో బ్రీఫ్‌కేసుగానీ డబ్బుగానీ లేవు. ఈ ఇంటిని సుధాకరు రెండు నెలల క్రితం అద్దెకు తీసుకొన్నాడట. ఇక్కడ రీనా అగర్వాల్ అనే డాన్సరుని అతను అడపాదడపా కలుసుకొంటూంటాడట. ఆమె గన్‌ఫౌండ్రీలోని వెలింకరు క్లబ్బులో పనిచేస్తోందని వీధిలో కొందరు చెప్తున్నారు. కానీ క్లబ్‌కి ఫోన్‌చేస్తే ఆమె లేదు. ఇంట్లో కూడా లేదు. ఆమె హత్యకు అరగంట ముందు ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిందట."

లాల్ ఆసక్తిగా వింటున్నాడు. "ఇంకా?"

"సుధాకరు తలుపేసు కూర్చున్నాడని ఫోన్‌లో చెప్పాడన్నావు. అయితే హంతకుడెలా ప్రవేశించాడు? తలుపులు బలవంతంగా తెరిచిన చిహ్నాలు లేవు. కిటికీలు విరగ్గొట్టిన సూచనలు కూడా లేవు. పార్ట్‌నర్, ఒక పాయింట్: సుధాకర్ ఫోన్‌లో 'వాళ్ళు' అని బహువచనంలో చెప్పాడన్నావు. హంతకుడొక్కడే వస్తే బహువచనమెందుకు? కాబట్టి మరి కొందరొచ్చారు—ఇద్దరో ముగ్గురో.

"వీధిలో కారాగడం ఎవరూ చూడలేదు గానీ, హత్యకు సుమారు అయిదు నిముషాలముందు ఎవరో ఇద్దరు సుధాకర్ ఇంటిముందు తచ్చాడుతూ కన్పించారు. కాస్సేపట్లోనే వీధి చివరికి వెళ్ళిపోయారు. అప్పుడే ఇంట్లోంచి షాట్ విన్పించింది. ఆ వెంటనే తలుపుతీసి ఒకడు వేగంగా వీధిలో కురికి కారెక్కాడు. కారు స్టార్టయి వెళ్ళిపోయింది. అర్థమవుతోందా?"

"అర్థమవుతోంది, చెప్పు."

"దీన్నిబట్టి దుండగులు ముగ్గురు—ఇద్దరు ఇంటిముందు తచ్చాడుతూంటే సుధాకర్ చూసి, భయపడి, తలుపులు బిగించి మనకు ఫోన్ చేశాడు. కానీ అంతకుముందే మూడో ఆగంతకుడు—హంతకుడు—పెరటి తలుపుగుండా ఇంట్లోకి ప్రవేశించాడు. పెరట్లో అడుగుజాడలున్నాయి. అప్పుడు సుధాకర్ ఫోన్ చేస్తున్నప్పుడు షూట్ చేసేసి ముందు తలుపు తెరిచి పారిపోయాడు.

"కానీ పారిపోతున్నప్పుడు చేతిలో బ్రీఫ్‌కేసుగానీ, మరేమీగానీ లేవు!

"హంతకుడు వురికిన వేగాన్ని బట్టి అతడు యువకుడు అయివుండాలని కొందరి అభిప్రాయం. అయితే సుధాకర్

కోసం ఇంటికి ఆ డాన్సరు తప్ప యువకులెవరూ వచ్చే వారు కాదు.

"శవం వెళ్ళిపోయింది. శవం చేతికి మనం అనుకున్నట్టుగానే ఉంగరం లేదు. దాన్ని జాగ్రత్తపడి తీసేశాడు. ఫోన్ మీద వేలిముద్రలు లేవు. నేనిప్పుడు ఈ రీనా సంగతి తెలుసుకోడానికి బయలుదేరుతున్నాను. నువ్వేం చేస్తున్నావక్కడ?"

లాల్ తేరుకున్నాడు. "ఏమీ లేదు...." నవ్వి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

మళ్ళీ అకస్మాత్తుగా ఫోన్ మ్రోగింది.

లాల్ ఫోన్ అందుకొని "యస్—" అనబోయి, అవతలి గొంతు, "సుధాకర్ ....?" అనడంతో చటుక్కున ఆగిపోయి కలవరపడ్డాడు.

"యస్ ....సుధాకర్ ...." అన్నాడు తేరుకొని జాగ్రత్తగా.

అవతలి గొంతు కఠినంగా, వేగంగా మాట్లాడింది.

"బేటా, ఏమనుకున్నావ్? మమ్మల్ని పోలీసుల చేత కొట్టిస్తావా? మామీద దోపిడీ బనాయిస్తావా? సరే, నీ రోగం కుదర్చడానికి మరి మేమేం చేశామో తెలుసా? నీ లవర్‌ని ఎత్తుకొచ్చి ఈ ఇరుకు గదిలో కుదేశాం! దొంగవి నువ్వు! ఆ డబ్బు నువ్వే దోచుకున్నావని మాకు తెలుసు! ఇప్పుడు నీకు—నువ్వు పడి చచ్చే స్వీట్ హార్ట్ లవర్ కావాలంటే ఆ నల్లభై వేలూ తెచ్చి తీసుకుపో చచ్చినట్టు! లేకపోతే లవరూ దక్కదు, పైగా పోలీసులొచ్చి లాక్కుపోతారు నిన్ను డబ్బుతోపాటు. నేనే పంపిస్తాను."

"వద్దు....వద్దు, నిర్దోష్. ఎక్కడికి తేను డబ్బు?"

"అది రేపు రాత్రి చెప్తాను. సుధాకర్ భాయ్, నిన్నో ముప్పై గంటలూ—పద్దెనిదివందల నిమిషాలు టెన్షన్‌లో వుంచాలి. మాకు తృప్తి!"

వికటంగా నవ్వు విన్పించి లైను డెడ్ అయింది.

లాల్ అలాగే చూస్తూండిపోయాడు ఫోన్ కేసి.

"ఎవరది?"

రావ్ మాటలకి తేరుకొని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

"మీరిక్కడే వుండండి. ఎక్కడికీ వెళ్ళొద్దు. మీ వ్యవహారం సందిగ్ధంగా వుంది. ముందు వాడి ఉబలాటం అణిస్తేగానీ—"

మాట పూర్తిచేయకుండానే బయట కురికి కారెక్కాడు.

8

వారిస్ గూడలో ఆ ఇంటిముందు కారు దిగి లాల్, స్కెలిటన్ కీస్‌తో రెండు నిముషాల్లో తాళం తెరిచేసి లోనికెళ్ళాడు.

తననెవరైనా గమనిస్తున్నారేమోననే పట్టింపులేదు. ఇంట్లోకి నడచి ముందు గదిలో ఆగాడు. లైటువేసి కొన్ని క్షణాలు పరీక్షగా చూశాడు. తరువాత వెనక గదిలో కెళ్ళాడు. నిశితంగా చూస్తూ హేంగర్‌కి వ్రేలాడుతోన్న దుస్తుల్ని సోదా చేశాడు. బీరువా తెరవడానికి ప్రయత్నించాడు. కాని రాలేదు. తిరిగి ముందు గదిలో కొచ్చి టేబిల్ సొరుగులు లాగాడు. వాటిలో ఏవో కాగితాలూ, నోటుపుస్తకాలూ, విజిటింగ్ కార్డులూ వగైరా కన్పించాయి.

ఓపిగ్గా ఒక్కొక్క కాయితమూ తీస్తూ పరిశీలించాడు. అందులో కొన్ని ఉత్తరాలున్నాయి. కొన్ని రసీదు

లున్నాయి. ఉత్తరాల్లో ఏమీ ఆకర్షించలేదుగానీ, రసీదులు కొన్నింటిని ఆసక్తిగా చూశాడు. అలాంటి రసీదులు అయిదు వున్నాయి. అవి పెట్రోలు పోయించు కొన్న బిల్లులు. బంకు కూకట్ పల్లిలో వుంది. ప్రతి రెండు మూడు రోజులకొక బిల్లు చప్పున వున్నాయి. సరి క్రొత్త బిల్లు నిన్నటిది.

లాల్ వాటి నలాగే పెట్టేసి సిగరెట్ వెలిగించాడు. లైటార్పేసి ఆలోచిస్తూ వచ్చి తలుపుకి తాళం వేశాడు.

అప్పుడు కారెక్కి అతివేగంగా సాగిపోయాడు.

కూకట్ పల్లిలో ఆ బంకుకి చేరుకునే టప్పటికి సమయం పన్నెండు దాటి ఇరవై నిముషాలైంది. లోని కొచ్చిన అతన్ని చూసి అటెండర్ గాభరాపడ్డాడు.

“టేకిట్ ఈజీ....నిర్దోష్ కావాలి” అన్నాడు లాల్.

అటెండర్ అర్థంకానట్లు చూసి, “హిందీ మే బోలో!” అన్నాడు.

లాల్ హిందీలో అదేమాట తిరిగి చెప్పాడు.

“ఎవరతను?” అడిగాడు అటెండర్ మొఖం చిట్లిస్తూ.

“ఇక్కడ తరచు మోటార్ సైకిల్ లో పెట్రోలు పోయించుకొంటూంటాడు. నిన్నకూడా పోయించు కున్నాడు. నెంబర్ AAY 6671, బుల్లెట్.”

“ఓహ్, వాళ్ళిద్దరా? తెలుసు. కాని పేర్లు తెలీవు. ఇందాకే కదా ఇక్కడకొచ్చి ఫోన్ చేసింది- తెలుగులోకి?”

“వాళ్ళే. వాళ్ళెక్కడికెళ్ళారు?”

“సిటీలోకి .... కానీ వాళ్ళు తరచు ఇటు పోతూంటారు, బాంబే రూట్లో. అక్కడ 30వ నెంబర్ రాయికి ఎడమవైపునుంచి వెళ్ళే అడ్డదారిలో దూరంగా

మైదానంలో ఒక పాడుబడ్డ ఇల్లుంది—అక్కడికి తీసుకెళ్తుంటారు. ఏంచేస్తారో తెలీదు.” అతను ఆగిపోయి భయంగా చూశాడు. “ఇంతకీ మీ రెవరు? ఈ సంగతి వాళ్ళకి తెలిస్తే....”

“భయపడకు. వాళ్ళిక ఇటువైపు రారు.”

లాల్ బయటకు నడిచి తిరిగి కారెక్కాడు.

పదినిముషాల డ్రైవింగ్‌లో అటెండర్ చెప్పిన చోటుకి చేరుకున్నాడు.

అక్కడంతా చీకటిగా, నిశ్శబ్దంగా వుంది. గాలి కూడా లేదు. కంటికేమీ కన్పించడంలేదు. లాల్ కారు దిగి అవలీలగా కన్పిస్తోన్న తెల్లగోడలకేసి చూశాడు. ఆ రెండు గోడలమధ్యనుంచి ద్వారం వుందిగానీ, గేటు లేదు. గోడలు అయిదడుగుల ఎత్తు వున్నాయి.

లాల్ వాటి దగ్గరాగి కళ్ళు చీల్చి లోనికి చూశాడు. ఇంటి ఆకారం మాత్రం కన్పిస్తోంది. దీపాలు లేవు. అలికిడి లేదు. జాగ్రత్తగా! గేటులోంచి అడుగువేసి ఇరవై గజాల బాట నడిచి, మెల్లెళ్ళాడు. కాళ్ళకింద ఎండుటాకు పేలుతున్న చప్పుడు విపరీతంగా వుంది. వరండా చేరుకుని తలుపు దగ్గరికెళ్ళాడు. దాన్ని తడిమిచూశాడు. జవాబులేదు.

“మిస్ రీనా అగర్వాల్!” పిల్చాడు చిన్నగా.

అప్పుడే వెనుకేదో అలికిడైంది. గబుక్కున తిరిగి చూసి, రెండంగల్లో వెళ్ళి వరండా స్తంభం చాటున నక్కాడు. జాగ్రత్తగా తల జరిపి చూశాడు.

ఒక ఆకారం మెల్లెక్కి వస్తోంది. అది ముందూ వెనుకా చూడకుండా తలుపు దగ్గరకెళ్ళి ఆగింది.... తాళం తిప్పుతూ చప్పుడు చేసింది. ఇంతలో అనుకో

కుండా లాల్ పాదం క్రింద పేలిన ఆకు చప్పుడికి చటుక్కున తిరిగి చూసింది. విసురుగా ముందుకు రాబోయింది—

లాల్ క్షణం కూడా ఆలస్యం చేయలేదు. జేబు లోంచి రివాల్వర్ తీసి ఎగిరివెళ్ళి దాని నెత్తిమీద మోదాడు, బలాన్నంతా ఉపయోగించి.

ఆ ఆకారం కిక్కురుమనకుండా కుప్పకూలిపోయింది.

లాల్ చటుక్కున వంగి దాని మొహంలో మొహం పెట్టి చూశాడు. పొరపాటు చేశాడు—ఒక్క విసురుతో వచ్చి ముష్టిఘాతం ఒకటి మొఖంమీద పడింది. తూకం తప్పి వెల్లకిలా విరుచుకుపడ్డాడు. తేరుకొని లేచేంతలో మరోఘాతం నడుముకి కాస్త పైన కొండచరియ విరిగిపడ్డట్టు పడింది. తాళలేక దొర్లుకుంటూ వెళ్ళి మెట్లమీద పడ్డాడు.

శత్రువు ఆగలేదు. రెండంగల్లో వచ్చి మళ్ళీ కాలెత్తాడు. లాల్ తేరుకొని, బాధని ఓర్చుకొంటూ బలాన్ని కూడదీసుకొంటూ, ఆ లేచిన కాలు మళ్ళీ తన్ని స్పృశించకుండా సకాలంలో ఒడిసి పట్టుకొని లాగేశాడు.

శత్రువు అమాంతం గాల్లోకి లేచి, కిందపడ్డం ఇష్టం లేక కాబోలు ఎగిరివెళ్ళి ప్రక్కనే వున్న చెట్టుకొమ్మని పట్టుకున్నాడు. చెట్టెక్కేశాడు.

లాల్ అప్పుడు ఆవేశంగా, ఉద్రేకంగా లేచి రివాల్వర్ ప్రేల్చాడు గాల్లోకి.

"స్టాప్ దేర్! నువ్వు పారిపోలేవు!"

వెంటనే రెస్పాన్స్ వచ్చింది పైనుంచి.

"హ్హాం, ఆగు! ఎవర్నువ్వు?"

లాల్ కొయ్యబారిపోయాడు. తలెత్తి పైకి చూశాడు.

"ఓహ్, గాడ్! నువ్వెవరు?"

"నేను జాన్‌ని!"

"నేను లాల్‌ని!"

"ఓహ్ డామిట్! డామిట్! డామిట్!"

"లైటు.... లైటు వేద్దాం!"

"నీ మొఖం! నా నెత్తి బద్దలు చేసి!" చెట్టు దూకి వచ్చి అరిచాడు జాన్.

లాల్ అతన్ని ఆదుర్దాగా తడిమిచూశాడు, "సారీ జాన్.... నువ్వనుకోలేదు."

"ఓహ్, ఏ సినిమాలో అన్నదమ్ములిలా కలుసుకొంటారు? నువ్వు కావాలని చేశావు—"

"లేదు, జాన్.... నిజంగా నిన్ను గుర్తించలేదు. నువ్వు మాత్రం తక్కువ తిన్నావా? కాస్తలో నా తుంటి ఎముక విరిగేదే!" అన్నాడు లాల్ నడుము పట్టుకొంటూ.

జాన్ ఆందోళనగా లాల్ నడుముని తడిమాడు.

"ఎందుకిలా జరిగింది? విధి ఎందుకిలా...."

"ఓ.కే! ఇక మర్చిపోదాం. నువ్వేలా వచ్చావు? ఆమె లోపల వుందా?" అన్నాడు లాల్ మెట్టుమీద కూలబడుతూ.

జాన్ పక్కనే కూలబడి సిగరెట్ అందించాడు, "లోపలే వుండాలి.... నేనొచ్చి చాలా సేపయింది. తాళం తీయడానికి నా దగ్గరేమీ లేదు. ఇంటిచుట్టూ తిరిగాను. తలుపులన్నీ లోపలినుంచే వేసివున్నాయి. పిలిస్తే ఆమె పలకలేదు. భయపడి వుండాలి...."

"ఆమెని ఇంటి దగ్గరే కిడ్నాప్ చేశారు. ఆమె సుధాకర్ దగ్గరనుంచి ఇంటికి వచ్చాక ఎవరో మోటార్ సైకిల్ మీద వచ్చి ఆమెని తీసుకెళ్ళాడట—బుల్లెట్

బండి. ఎదురింటి వాళ్ళు చెప్పారు. నాకప్పుడు నిర్దోష్ మెదిలాడు. ఉదయం వాళ్ళింట్లో బుల్లెట్ ని చూశాను. వెంటనే వాళ్ళింటికెళ్తే అక్కడెవరూ లేరు. వీధిలో ఎవరో చెప్పారు, వాళ్ళిద్దరు గాంబ్లర్స్ అని. అయితే వెలింకర్ క్లబ్ తో సంబంధం వుంటుందని అక్కడికి వెళ్ళాను. అక్కడొక చంద్రముఖికి నలభై రూపాయలు నజరానా ఇచ్చుకొని వాళ్ళ స్థావరం ఇక్కడుందని తెలుసుకొన్నాను. వచ్చాను, వాళ్ళిక్కడ లేరు—"

"కాస్సేపట్లో రావచ్చు," అన్నాడు లాల్. "తప్పకుండా వస్తారు. ఉదయం సుధాకర్ వాళ్ళమీద దోపిడీ మోపి కొట్టించిన కసితో ఈ పని చేశారు. ఆమె విడుదలకి ఆ నలభై వేలూ డిమాండ్ చేశారు. ఆ ఫోన్ కాల్ రావ్ ఇంట్లో ఉండగా నేనే అందుకున్నాను. పూర్ ఫెలోస్, వాళ్ళకి సుధాకర్ చనిపోయాడని తెలీదు.

"వెల్, నువ్వొక కారు లోనికి తీసుకొచ్చి ఆ మూల గోడవారగా పెట్టు. నేను తాళంతీసి ఆమెని తీసుకొస్తాను. అప్పుడు వాళ్ళకోసం ఎదురుచూద్దాం."

లాల్ లేచి, మెట్లెక్కి వెళ్ళి మారుతాళాలు తీశాడు.

మూడు నిమిషాలు ప్రయత్నించి తాళం తీసేశాడు.

తలుపు నెట్టి లోనికి చూశాడు. చీకటిగా వుంది. అగ్గిపుల్ల గీసి లోనికెళ్తూ "మిస్ రీనా! మీరిక వచ్చేయండి" అన్నాడు.

సమాధానం లేదు. లాల్ అలాగే ముందుకెళ్ళాడు.

"ఎవరు, ఎవరది!" కెవ్వుమంది స్త్రీ గొంతు.

లాల్ ఆగిపోయి, "భయపడకండి!" అన్నాడు, "మీ కోసమే వచ్చాం, మిమ్మల్ని విడిపించడానికి.

కమాన్, వాళ్ళొచ్చేస్తారు."

అడుగులు వేగంగా దగ్గరయ్యాయి. లాల్ మరో పుల్లగీసి ఆమె మొఖం మీద వేశాడు. ఆమె కళ్ళు భయంతో మెరుస్తున్నాయి.

"మీరెవరు?"

"డిటెక్టివ్ ని."

"డిటెక్టివ్! సుధాకర్ పంపాడా?"

"రండి, బయటికెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం."

లాల్ ఆమెతో బయటకొచ్చి జాన్ తీసుకొచ్చి ఆపిన కారు దగ్గరికెళ్ళాడు. ముగ్గురూ కారెక్కి కూర్చున్నారు.

ఎక్కడో గుడ్లగూబ ఒకటి వికారంగా అరిచింది.

"వెల్, మీరిక చెప్పండి." అన్నాడు లాల్.

"నాకేం తెలీదు, నన్ను సుధాకర్ దగ్గర చేర్చండి!" అందామె ఆందోళనగా.

"మీరు చెప్పాలి, మీ నుంచి చాలా తెలుసుకోవాలి."

"నా నుంచి ఎందుకు? నేనేం చేశాను?"

"మీరేమీ చెయ్యలేదు, కానీ సుధాకర్ చనిపోయాడు."

ఆమె చటుక్కున లాల్ చెయ్యి పట్టుకుంది, "చనిపోయాడా!"

"చంపేశారు."

"ఏమిటి....ఏమిటి .... సుధాకర్ని చంపేశారా!" అరిచిందామె.

"అవును. ఇప్పుడు మీరేం దాచినా అది మీకే మంచిది కాదు." అన్నాడు లాల్ ఆమె చల్లబడ్డ చేతిని

తప్పిస్తూ.

ఆమె అలాగే వుండిపోయింది మంచు బొమ్మలా.

"చెప్పండి," అన్నాడు లాల్.

ఆమె ఉలికిపడి తిరిగి చూసింది. "సు ధా క ర్! సుధాకర్ని .... సుధాకర్ .... ఎలా .... ఎలా .... ఓహ్, ఎలా జరిగిందిది! మీరు చెప్పేది నిజమేనా? చెప్పండి— నిజమేనా? సుధాకర్ చనిపోయాడా! అతన్ని నేనెంత-నన్ను అతనెంత—మేమిద్దరం ఎంత ప్రేమించుకున్నాం!" అరుస్తోందామె.

"ప్లీజ్, తేరుకోండి!"

"అయితే నేనింకేమీ దాచను! వాణ్ని పట్టుకోండి! వాడే ఈ పని చేశాడు!"

"ఎవరు?"

"వెలింకర్. నాకు తెలుసు. వాడు దుర్మార్గుడు! సుధాకర్ని నేను హెచ్చరించాను కూడా. లక్ష్యపెట్టలేదు. అతను వెలింకర్కి పదివేలు బాకీపడ్డాడు గాంబ్లింగ్లో. అతను గాంబ్లింగ్లో రాబట్టుకొన్నదేమీ లేదు, పోగొట్టుకున్నదే ఎక్కువ. నేనా క్లబ్లో డాన్సర్ని. మేమిద్దరం ఒకర్నొకరు ఇష్టపడ్డాక అతన్ని మందలించాను, వారించాను ఇటువైపు రావద్దని. కానీ విన్పించుకోలేదు. అతని పట్టుదల వేరు.

"మా వివాహాన్ని అతని అన్న అంగీకరించడు. ఆస్తిలో వాటా ఇవ్వడు. అది తండ్రి ఆస్తి కాదు, అతని స్వార్జితం. అందువల్ల మేం ఎక్కడికైనా వెళ్ళి బ్రతకాలంటే డబ్బుకావాలి. ఆ డబ్బుకోసమే ఈ గాంబ్లింగ్లో పడ్డానని సమర్థించుకునేవాడు.

"తర్వాత నేను వూరుకున్నాను. అతని పరిస్థితి రోజు రోజుకీ హీనమవుతోంది. వెలింకర్ దగ్గర అప్పు పెరిగి పోయింది. అదిప్పటికి పది వేలకి చేరుకుంది. వాడు తొందర చేస్తున్నాడు. బలవంత పెడ్తున్నాడు. ఇంకేదో చెప్పి బ్లాక్ మెయిల్ కూడా చేశాడని అనుమానం. ఆ డబ్బు గురించే ఇప్పుడు సుధాకర్ ని చంపేశాడు!"

"కానీ, సుధాకర్ ఆ బాకీ తీర్చేసే వుండాలి."

"లేదు, తీర్చలేదు."

"అతను మీకేం చెప్పలేదా?"

"ఏ విషయం?"

"ఆ బాకీ తీర్చేశానని? చెప్పలేదనుకొంటాను. నిన్న రాత్రి అతను అన్న దగ్గర నలభై వేలు దోచుకున్నాడు."

"ఏమిటీ! సుధాకర్ డబ్బు దోచుకున్నాడా!"

"అవును, మీకు తెలీదా?"

"కాదు, నేను నమ్మను! సుధాకర్ అలా చెయ్యడు!"

"రుజువులున్నాయి...."

"మీరలా మాట్లాడకండి! సుధాకర్ అటువంటి పని చెయ్యడు!"

లాల్ నవ్వాడు. "మీరు చాలా అమాయకుల్లా వున్నారు. అతడా డబ్బు దోచుకున్నాడు కాబట్టే దాన్ని రాబట్టుకోడానికి నిర్దోష్ మిమ్మల్ని కిడ్నాప్ చేశాడు. మీరంత సులువుగా బైక్ ఎక్కి ఎలా వచ్చారు?"

"వాడు ఇలా మోసం చేస్తాడనుకోలేదు. నేను సుధాకర్ దగ్గర్నుంచి ఇంటికి రాగానే వాడొచ్చాడు. క్లబ్ మీద రెయిడింగ్ జరిగిందనీ, వెలింకర్ నీ మరి కొందర్ని అరెస్టు చేశారనీ, సుధాకర్ తప్పించు

కొన్నాడనీ, అతన్నీ నన్నూ తననీ పోలీసులు గాలిస్తున్నారనీ చెప్పి హడలగొట్టాడు. సుధాకర్ కూకట్‌పల్లిలోని ఒక ఇంట్లో దాక్కొని నన్ను తీసుకరమ్మని చెప్పాడన్నాడు. ఆ కంగారులో నేనేమీ ఆలోచించకుండా మోటార్ సైకిల్ ఎక్కేశాను."

లాల్ నవ్వాడు. "బాగుంది. సుధాకర్‌తో అతను గొడవపడ్డాడని మీకు తెలియదా?"

"గొడవపడ్డాడా? ఏమో నాకు తెలీదు."

"వాళ్ళిద్దరికీ శత్రుత్వం వుంది. అందుకే సుధాకర్ ఆ దోపిడీ వాళ్ళమీద మోపి మా చేత కొట్టించాడు. ఆ కసితో వాళ్ళు మిమ్మల్నిలా కిడ్నాప్ చేసి—"

"అదేమీ నాకు తెలీదు."

"సుధాకర్ మీనుంచి చాలా దాచాడు."

"నేను మీనుంచి ఏమీ దాచడంలేదు."

"సరే, వెలింకర్ ఆ బాకీ డబ్బులకోసం చంపాడన్నది సబబుగా లేదు. సుధాకర్ ఆ బాకీ తీర్చేసి వుండాలి. అందుకే హంతకుడు పారిపోతున్నాడు. చేతిలో ఏమీ లేదు. మిగిలిన డబ్బుని సుధాకర్ ఎక్కడ—"

"నన్ను నమ్మండి! సుధాకర్ దోపిడీ చెయ్యలేదు, బాకీ తీర్చనూ లేదు!"

"ప్రేమ గుడ్డిది, మిస్ రీనా అగర్వాల్ ...." అంటూ లాల్ ఆగిపోయి చెవులు రిక్కించాడు. "మోటార్ సైకిల్ శబ్దం .... వాళ్ళొస్తున్నారు!" అన్నాడతను చటుక్కున కారు దిగుతూ.

9

డిటెక్టివ్‌లు ఇద్దరూ గోడ దగ్గర నిలబడి అవతల చూశారు.

బైక్ శబ్దం తీవ్రంగా, దగ్గరగా విన్పిస్తోంది. ఇంతలో లైటు కన్పించింది... మరి కాసేపట్లో బైక్ ఇంటిని సమీపించి, గేట్లోంచి దూరి వంకరటింకరగా వెళ్ళి మెట్ల దగ్గర ఒక్క కుదుపుతో ఆగింది.

వాళ్ళిద్దరు దిగారు. స్టాండు వేసి ఈల వేసుకొంటూ చకచకా మెట్లెక్కి వెళ్ళారు. ఆ తర్వాత వాళ్ళ ఆకారాలు కన్పించలేదు. వరండాలో చీకటిగా వుంది.

కాస్సేపేవో చప్పుళ్ళు విన్పించాయి....

ఇంతలో విసురుగా బయటకు పరిగెత్తుకొచ్చారిద్దరూ.

"పారిపోయింది! పిట్ట ఎగిరిపోయింది దేవుడా!"

అప్పటికే డిటెక్టివ్‌లు గేటు దగ్గర సిద్ధంగా కాచుకున్నారు.

ఆ యిద్దరూ వురికి వస్తోన్న వాళ్ళల్లా పదిగజాల దూరంలో సడెన్ బ్రేకుతో ఆగిపోయి, హృదయ విదారకంగా కేక వేశారు.

"భయపడకండి, మేం మనుషులమే!" అన్నాడు లాల్ రివాల్వర్ పట్టుకొని.

"ఎవరు....ఎవరు మీరు?" సంతోష్ గొంతు గద్దించలేకపోయింది.

"ఉదయం నిన్ను అండర్‌వియర్‌తో ఫీట్స్ చేయించిన వాణ్ని," చెప్పాడు జాన్.

"మీరా! సి.ఐ.డీలు! పారిపోవాలి!" అరిచాడు నిర్దోష్. గబుక్కున తిరిగి యిద్దరూ ఇంటి వెనక్కి పరుగు తీశారు.

జాన్ అన్నాడు లాల్‌తో. "నేనట్నుంచి తరుముకొస్తాను, నువ్విక్కడే వుండు."

వేగంగా వాళ్ళు ఉరికిన దిశలో పరిగెత్తి యింటి వెనక్కి వెళ్ళాడు జాన్. అప్పటికే వాళ్ళు అవతల చివర వున్నారు. జాన్ వెనుకనుంచి అదిలించాడు. వాళ్ళు ఆగి వెనుదిరిగి చూసి, బెదిరిపోయి ఇంకా వేగంగా పరిగెత్తారు. అట్నుంచి వచ్చి తిరిగి యింటి ముందుకు తేలారు.

రహదారిలో అడ్డంకులేవీ లేవనితోచి, ముక్కు సూటిగా కూడబలుక్కొని గేటులోంచి పరారవుతోండగా, లాల్ తాపీగా ముందుకు జరిగి కాలుజాపాడు. ఒక్కొక్కరే మూదేసి గంతుల చొప్పున అవతలకు గెంతి, చీకటి మైదానంలో కన్పించకుండా బోర్లాపడి, అదే సౌఖ్యమన్పించి అలాగే అతుక్కుపోయారు.

"కమాన్, లేచి రండి!" అన్నాడు లాల్. "నా చేతిలో రివాల్వర్ వుంది, అనవసరంగా గాయపడ్తారు. మీకు వీధికెక్కాలని ఒకటే ఉబలాటంగా వుంది కదూ? యిదే మంచి ఛాన్సు! పదండి, కారెక్కండి!"

జాన్ వెళ్ళి వాళ్ళిద్దర్నీ లేపి కట్టేసి లాక్కొచ్చి కార్లో కుదేశాడు.

"గుడ్, ఇక బయల్దేరుదాం!" అన్నాడు లాల్.

దూరంగా అస్పష్టంగా ఏదో శబ్దం విన్పించింది.... మోటారు శబ్దం. అది క్రమంగా పెద్దదవుతూ, దగ్గరవుతూ, హఠాత్తుగా సద్దుమణిగిన వాతావరణంలో ఉత్సుకతను రేపింది.

డిటెక్టివ్లు వేగంగా గోడచేరుకొని చూశారు. రెండు హెడ్ లైట్లు చీకటిని చీల్చుకొంటూ సమీపిస్తున్నాయి.... కారు యింజన్ శబ్దం ఇప్పుడు స్పష్టంగా విన్పిస్తోంది.

ఆ కారు కొంతదూరంలో ఆగిపోయింది. లైట్లు ఆరి పోయాయి. మూడు ఆకారాలు దిగి గబగబా నడిచి వస్తున్నాయి.

లాల్ వంగి నిల్చొమ్మని వారించాడు, తనూ వంగుతూ.

ఆకారాలు వేగంగా నడిచివచ్చి గేటుదగ్గర ఆగాయి.

జాన్ తల కొద్దిగా పైకెత్తి ఊపిరి బిగబట్టాడు.

"ఏమిటిది?" అన్నాడు లాల్.

మధ్య ఆకారాన్ని చూపిస్తూ అన్నాడు, "వెలింకర్!"

వెలింకర్ ముందుకు అడుగువేసి అన్నాడు, "కమాన్! లైక్ ఇక్కడే వుంది. వాళ్ళింట్లోనే వున్నారు. చప్పుడు గాకుండా వెళ్ళి సఫాచెయ్యాలి!"

అతని గొంతు వింటూనే నిర్ఘోష్, సంతోష్‌లకు నిలువుగుడ్లు పడ్డాయి.

10

వాళ్ళు ముగ్గురూ చకచకా కదిలి లోనికొచ్చేశారు. వడివడిగా నడిచి వెళ్ళి వరండా చేరుకొని ఆగిపోయారు. కాస్సేపు నిశ్శబ్దం. తర్వాత వెలింకర్ కంఠం అంది, "మన రాక వాళ్ళకింకా తెలియదు. చీకటిగా వుంది, కునుకు తీస్తున్నట్లున్నారు. కానీ తలుపు తీసేవుంది. మీ రిద్దరూ లోనికెళ్ళండి. బయటికొస్తే నేను చూసు కొంటాను. జాగ్రత్త. పుల్ల గీయకండి."

అనుచరులిద్దరూ నిశ్శబ్దంగా లోనికెళ్ళిపోయారు. వెలింకర్ ద్వారానికి అడ్డంగా కాళ్ళుజాపి నిలబడ్డాడు. మళ్ళీ నిశ్శబ్దం అలుముకుంది.

లాల్, జాన్‌వేపు తిరిగాడు, "ఇంట్లో ఎవరూ లేరని తెలుసుకొని వాళ్ళు బయటికొచ్చేస్తారు. అప్పుడు మన కారూ, మనమూ కంటబడిపోతాం. బెదిరిపోతారు.

వాళ్ళు బయటికొచ్చి రావడంతో నే లాంగ్ దీసుకోవాలి."

జాన్ తలూపాడు.

ఒక శోకపూరితమైన గట్టి కేక లోపలినుంచి కెవ్వున వచ్చింది. మరో కేక అంతకు రెట్టింపు స్థాయిలో, సహజత్వం ఉట్టిపడుతూ ప్రసారమైంది.

డిటెక్టివ్‌లు ఉలికిపడి చూశారు—

లోనికి వెళ్ళిన రెండు ఆకారాలు బయటపడి ఉరికి వచ్చాయి. వెలింకర్ వెనక్కి తూలి నిలదొక్కుకొని, "ఏమైంది?" అని కేక పెట్టాడు.

"నన్ను జబ్బలో పొడిచాడు!" డిక్లేర్ చేసింది మొదటి ఆకారం.

"నన్ను చంకలో పొడిచాడు!" సపోర్టు చేసింది రెండో ఆకారం.

"యూ కవర్డ్లీ బాస్టర్డ్స్!" వెలింకర్ విసురుగా లోని కెళ్ళబోతే అనుచరులు పట్టి వెనక్కి లాగారు.

లాల్ చిటికేసి ముందుకు పరుగెత్తాడు. వెనుక జాన్ ఉరికాడు. కళ్ళుమూసి తెరిచేంతలో మెట్లెక్కి వరండా చేరుకొని దుండగులు ఏం జరుగుతోందో గ్రహించేలోపు అనుచరుల దవడలు వాయగొట్టి జాన్, వెలింకర్ మెడకి రివాల్వర్ ఆన్చి లాల్, తమ స్థానాల్ని పదిలపర్చుకొన్నారు.

"కదలకు, వెలింకర్. కత్తిని పడెయ్యి. వాళ్ళనెవరూ పొడవలేదు. ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. చీకట్లో ఒకర్నొకరు పొడుచుకున్నారు. అంతే! నువ్విక మర్యాదగా నడిస్తే మనమంతా ఒకే పార్టీగా రవాణా అయి వెళ్ళచ్చు."

"ఎక్కడికి?"

"పోలీసులవద్దకి."

"మీ రెవరు?"

"డిటెక్టివ్ లం."

వెలింకర్ మాట్లాడలేదు. కత్తి పడేసి అలాగే నిల బడ్డాడు, చేతులెత్తి.

వెనకనుంచి లాల్ రివాల్వర్‌తో నొక్కాడు, "పద! నువ్వు ఎదురుతిరిగి లాభంలేదు. సుధాకర్ హత్యా భియోగం నీ మీద వుంది, లొంగిపోవడం మంచిది."

జాన్ గాయాలతో మూల్గుతోన్న అనుచరుల్ని బంధించి కారువద్దకి లాక్కెళ్ళాడు.

వెనుక లాల్ వెలింకర్‌ని నెట్టుకెళ్ళాడు. వెలింకర్ ఎదురు తిరగకుండా మౌనంగా నడిచాడు.

వెలింకర్ అనుచరులతో, రీనాతో, జాన్ కారెక్కి స్టార్టు చేశాడు.

వెలింకర్, నిర్దోష్, సంతోష్‌లతో లాల్ బయట ఆగివున్న కారువద్దకి నడిచాడు. కారును చేరుకొని ఆశ్చ ర్యంగా చూశాడు. తెల్ల అంబాసిడర్.

"వెల్, వెల్, ఈ కారెక్కడిది?"

"దొంగిలించాను."

"నెంబర్ ప్లేట్లు?"

"నేనే మార్చాను."

"గుడ్, వెరీ గుడ్, ఇక కారెక్కు."

ముందు సీట్లో వెలింకర్, వెనుక సీట్లో నిర్దోష్ సంతోష్‌లు చేతులకు బంధాలతో కూర్చున్నారు.

తర్వాత లాల్ ఎక్కి స్టార్టు చేశాడు. జాన్ కారు ముందు కెళ్ళాక నెమ్మదిగా పోనిచ్చాడు.

"వెల్, ఇప్పుడు చెప్పు సుధాకర్‌ని ఎందుకు చంపావు?"

"అతడు నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చేశాడు."

"బ్లాక్ మెయిల్ చేశాడా, నీకు బాకీపడి?"

"అవును...." వెలింకర్ అన్నాడు తలొంచుకుని. "నేను దురాశపడ్డాను."

"నువ్వు దురాశపడ్డావా....అంటే?"

"ఆ మొత్తం డబ్బు నాది చేసుకోవాలనుకొన్నాను. అతడు బాటిల్ మీద వేలిముద్రలున్నాయని బెదిరించాడు."

"ఏం బాటిల్?"

"క్లోరోఫాం బాటిల్, పోలీసులకి దొరికింది."

"అవును. దానిమీద నీ వేలిముద్ర లెక్కడివి?"

"అది నా చేతిలోంచే అక్కడ జారిపడిపోయింది.."

"ఏమిటీ! నీ చేతినుంచా!" అన్నాడు లాల్ కలవరంగా.

"అవును, నా చేతినుంచి!"

"ఎలా?"

వెలింకర్ చటుక్కున తల తిప్పి చూశాడు. "మీకు తెలీదా? ఆ దోపిడీ చేసింది నేనేనని!"

"ఏమిటీ! ఆ దోపిడి చేసింది నువ్వా!"

"నేనే" అన్నాడు వెలింకర్ ప్రశాంతంగా. "అచ్యుతరావ్‌ని దోచుకుంది నేను, ఆయన తమ్ముడ్ని చంపింది కూడా నేనే."

"ఆశ్చర్యంగా వుంది!"

"ఆశ్చర్యమేమీ లేదు, అర్థం చేసుకుంటే. సుధాకర్ నాకు పదివేలు బాకీపడ్డాడు. అది తీర్చే మార్గం కన్పించలేదు. అతడి అన్న అప్పటికే చాలా ఇచ్చాడు. ఇంకా అంత పెద్ద మొత్తం ఒకేసారి ఇస్తాడనుకోవటం భ్రమ. అందుకే ఈ పథకం వేశాడు. నాతో దోపిడీ చేయిం

చాడు—అతనికి ధైర్యంలేదు. ఈ పనిచేసి రెండువేలు అదనంగా తీసుకోమ్మని బ్రతిమలాడాడు. ఒప్పుకున్నాను.

"అనుకొన్న విధంగా నిన్న రాత్రి రావ్‌ని దోచుకున్నాను. అతను నన్ను గుర్తించకుండా తగిన జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాను. నాతో అతనికి పరిచయం వుంది—తరచు తమ్ముడి కోసం క్లబ్‌కి వస్తూంటాడు.

"రావ్‌ని దోచుకొని నేను సిటీకి వచ్చేశాను—అప్పుడే అక్కడ వచ్చి ఆగిన లారీ మీదెక్కి వాడు తిన్నగా తీసుకెళ్ళి పోలీసు స్టేషన్ ముందాపాడు. ఎలాగో దిగి తప్పించుకున్నాను. ఉదయం సుధాకర్ వచ్చి నా పన్నెండువేలు తీసుకొని మిగతా డబ్బిచ్చేయమన్నాడు. కానీ నాకు మనసొప్పలేదు. ఆ బ్రీఫ్‌కేసు తెరిచిచూసిన క్షణానే నా మనసు మారిపోయింది. నలభై వేలు! నా కళ్ళు తిరిగాయి. దురాశ కల్గింది. డబ్బంటే నాకెంతో ప్రీతి. డబ్బుకోసం నేరాలు చాలా చేశాను. ఆ డబ్బంతా అట్టిపెట్టుకోవాలనుకొన్నాను. అక్కడే వచ్చింది పేచీ మా యిద్దరికీ!"

"అందువల్ల అతనికి నయాపైసా ఇవ్వనన్నాను. అప్పుడతను నన్ను బెదిరించాడు. పోలీసులకి క్లోరోఫాం సీసా దొరికిందనీ, దానిమీద నా వేలిముద్రలున్నాయనీ. తను ఫోన్ చెయ్యడమే ఆలస్యం వచ్చి నన్ను అరెస్టు చేస్తారన్నాడు. పరిస్థితి నాకు బోధపడింది. నన్ను డిఫెన్స్‌లో పెట్టేవాళ్ళని సహించను. నేనెప్పుడూ అఫెన్స్‌లోనే వుండాలని కోరుకొంటాను. అందువల్ల నాకు అపాయకరంగా తయారైన సుధాకర్‌ని అంతం చేయాలని నిశ్చయించాను."

"ఏం చేశావు?"

"హత్యను అన్నగారిమీద బనాయిస్తే కన్విన్సివ్ గా వుంటుంది. ఏర్పాట్లు చేశాను. వైట్ అంబాసిడర్ ఎక్కడో దొరక్కపోదు. ముందు మధ్యాహ్నం నెంబర్ ప్లేట్స్ సిద్ధం చేసుకున్నాను. సుధాకర్ మధ్యాహ్నం నించీ లవ్ స్పాట్ లోనే వున్నట్లు తెలుసుకున్నాను. తమ ఇంట్లో రివాల్వర్ వుందని ఒకసారి నాతో అన్నాడు. సాయంత్రం వెళ్ళి అది తెచ్చుకున్నాను.

"అప్పటినించీ రావ్ ఇంట్లోనూ షాపులోనూ వుండని సమయం కోసం ఎదురు చూడసాగాను. అప్పుడు 9 కావస్తోండగా నా ఫ్రెండ్ నించి ఫోన్ వచ్చింది—రావ్ సుధాకర్ కోసం తిరుగుతూ తన దగ్గర కొచ్చాడని. అదే మంచి అవకాశమనుకున్నాను. సాయంత్రం సిద్ధం చేసుకొన్న కార్లో నా మనుషులతో వెళ్ళి షూట్ చేసి వచ్చేశాను."

"అప్పుడు?"

"అప్పుడు నాకో సమస్య ఎదురైంది. అసలు నేను సుధాకర్ ని చంపుతానని కలలో కూడా అనుకోలేదు. కానీ అంత డబ్బు ఊరికే భయపడి వదులుకో బుద్ధి కాలేదు. చంపాక సమస్య ఏర్పడింది. మా డాన్సర్ రీనా—వాళ్ళిద్దరు లవర్స్.

"ఆమెని నేను బొంబేనించి రప్పించి బ్రతుకు తెరువు చూపిస్తే, ఆమె నన్నే కాదని అతనివైపు మళ్ళింది. సహించాను. నన్ను కాదన్న మగువల్ని వాళ్ళ మానాన వాళ్ళని వదిలేస్తాను. ఒక్కర్నే పట్టుక్కూర్చుని దేవదాసులా అరిచి గీపెట్టడం నావల్ల గాదు. మగువల షార్టేజీ లేదు నాకీ లోకంలో.

"కానీ ఇప్పుడామె నా భద్రతకు ప్రమాదకరంగా

పరిణమించింది. సుధాకర్ ఆమెకి నా గురించి—ఈ దోపిడీ గురించి చెప్పివుంటే ప్రమాదం. హంతకుడిగా పట్టుబడ్తాను. అందువల్ల ఆమెని చంపేసి రమ్మని మనుషుల్ని పంపాను. ఈ లోపు క్లబ్ కి సుధాకర్ కోసం రావ్ వచ్చాడు. ఆ అదను చూసుకొని రివాల్వర్ ని అయన కార్లో పెట్టించేశాను.

"కానీ రీనా కోసం వెళ్ళిన మనుషులు పని పూర్తి చేయలేక పోయారు. ఆమెని అంతకుముందే ఎవరో బుల్లెట్ మీదెక్కించుకొని వెళ్లారట. వేగంగా ఆలోచించాను. చీకటయ్యేసరికి క్లబ్ లో బిచాణావేసే ఈ డోంగ్రేగాళ్ళు అప్పుడు గైర్హాజర్ వున్నారు. వీళ్ళకు బుల్లెట్ వుంది. అయితే అది వీళ్ళ పనే అనుకున్నాను.

"ఈమధ్య వీళ్ళకీ సుధాకర్ కీ పడ్డంలేదు. వీళ్ళు సుధాకర్ ని ఏదో మోసం చేశారు. సమయం వచ్చినప్పుడు బుద్ధి చెప్తానని సుధాకర్ బెదిరించాడు....బహుశ, ఆదే గొడవలో రీనాని వీళ్ళు ఎత్తుకుపోయారేమోనని అనిపించింది."

"అప్పుడేం చేశావు?"

"వెంటనే వాళ్ళింటికెళ్ళాం. కానీ అక్కడ లేరు. అయితే రాజధానికి వెళ్ళివుంటారనుకొన్నాను. ఈ కూకట్ పల్లి ఇల్లు వీళ్ళ రాజధాని. కానీ బయలుదేరివచ్చి నేను చాలా పొరపాటే చేశాను. ప్చ్, మీరు రాకపోతే రీనాతో పాటు ఈ బఫూన్ గాళ్ళిద్దర్నీ ఒక్కొక్క పోటుతో సఫా చేసి చక్కాపోయేవాళ్ళం. బ్రతికి పోయారు."

లాల్ వింటున్న వాడల్లా చటుక్కున తిరిగి, "సీ

చేతికి ఉంగరం వుందా?" అన్నాడు.

"ఉంగరమా?" అన్నాడు వె లిం క ర్, చెయ్యి ముందుకు చాపి. "ఇదుగో ఉంగరం!"

లాల్ చూసి తల తిప్పుకొని ఆలోచనల్లో పడ్డాడు.

"ఈ సమోసా గాడు మధ్యలో రాకపోతే ఇంత త్వరగా దొరికేవాణ్ని కాదు" అన్నాడు వెలింకర్.

"సమోసా గాడా?"

"నిర్లోష్—వాడు సమోసాలా గా ఉబ్బిలేదూ?"

"వెలింకర్! నువ్విలా పేర్లు పెట్టావంటే పకోడీలు చేసి నమిలేస్తా!" గర్జించాడు సంతోష్ వెనకనుంచి, నిర్లోష్ తరఫున.

"వీణ్ని చూడండి! వీడు జీవితంలో క్షణం కూడా సంతోషంగా వున్నట్టు నే చూడలేదు" అన్నాడు వెలింకర్ మళ్ళీ.

లాల్ పకపకా నవ్వేసి వేగం పెంచాడు.

నిర్లోష్ నిండు కుండలా తొణకలేదు.

చీకటి హైవేమీద కార్లు రెండూ శరవేగంతో దూసుకుపోతున్నాయి....

—:ఐ పో యిం ది:—